

NIEUWE AVONTUREN

Lord Chester

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Aap en het Meisje

Nr 2179

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIË : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De aap en het meisje

Hoofdstuk I

PROFESSOR SHABBERWOG

Sedert enige weken stonden de Engelse bladen een groot gedeelte van hun plaatsruimte in hun wetenschappelijke rubrieken af aan de terugkomst van de beroemde egyptoloog en paleontoloog, professor Shabberwog.

Deze hooggeleerde heer was een drietal jaren geleden vertrokken in gezelschap van een jonge man, Joseph Bunbury geheten, die de functie van parti-

culier secretaris bij hem uitoefende.

En die functie was allesbehalve een sinecure, want professor Shabberwog was reeds onder zijn studenten, in de tijd toen hij nog hoogleraar was aan de Universiteit te Oxford, berucht om zijn ondraaglijk humeur.

Er was slechts één zaak, die de belangstelling van de zeergeleerde heer Shabberwog wist gaande te maken en

dat was de volkerenkunde meer speciaal die van reeds lang uitgestorven rassen.

Politiek, schilderkunst, muziek, de kunst van het theater, dat alles had voor hem niet de geringste aantrekkelijkheid en hij voelde zich steeds het gelukkigst, wanneer hij urenlang gebogen kon zitten over het fossiele overblijfsel van een halfaap, wie weet waar opgegraven, om dan te trachten uit te maken of het aan een lid van de familie der smalneuzigen, of der breedneuzigen had toebehoord.

De schedel van een Dajak of een Bali-nees kon hem tot extase brengen en hoe ouder het voorwerp was, hoe liever hij het had.

Sterker nog!

Professor Shabberwog had een neef. Edward Minto genaamd, een jonge man die, meer voor zijn vermaak en om zijn tijd zoek te maken, dan wel omdat hij het nodig zou hebben, enige tijd college had gelopen bij zijn geleerde oom.

Van een kapitein, die uit een Braziliaanse haven terugkeerde, had hij, om er zijn oom genoeg mede te doen, het geraamte gekocht van een buitengewoon grote gorilla.

En professor Shabberwog dreigde van vreugde half waanzinnig te worden, toen hij dit geschenk ontving, want onwetend had zijn neef hem het skelet ten geschenke gegeven van het specimen ener soort apen, dat nog slechts in de meest verborgen uithoeken van Brazilië in zeer weinige exemplaren wordt aangetroffen en die in grootte de Afrikaanse gorilla nog aanzienlijk overtreffen.

Van dat ogenblik af kon Minto, zoals men dat noemt, geen kwaad meer doen bij zijn oom en toen de schatrijke jongeman op een goede dag bij de weduwnaar kwam vragen om de hand van het enige kind van de professor, zijn bevalig dochtertje Lucile, toen werd hem die hand onmiddellijk toegezegd, waarbij de professor alleen de eis stelde, dat er met trouwen nog enige jaren zou worden gewacht.

Wat de mening van Lucile zelf aangaat, de waardige geleerde had er zelfs geen seconde aan gedacht, daarnaar te

vragen, want volgens hem sprak het vanzelf, dat het jonge meisje zou doen wat hij had goed gevonden.

De zaak was, dat professor Shabberwog nog leefde, met zijn gedachten althans, in een tijd, toen ouders konden beschikken over het hart van hun kinderen.

Hij had niets begrepen van de vooruitgang der tijden, eenvoudig omdat hij die ontwikkeling nimmer had gadegeslagen en het was hem dan volkomen onbekend gebleven, dat de jonge lieden van tegenwoordig tot het inzicht zijn gekomen, dat zij wel enig recht hebben, in zulke ernstige zaken als die van het huwelijk, hun eigen inzicht te volgen.

Professor Shabberwog was opvliegend van aard, vrij gierig niettegenstaande zijn rijkdom, buitengewoon zelfingenomen, kort angebonden en, waar het zijn speciaal vak betrof, onuitstaanbaar pedant.

Hij had zich zelf verscheidene zonderlinge gewoonten aangewend, die hem in een gezelschap tot een bepaald onuitstaanbaar man maakten.

Zo placht hij, onverschillig waar hij zich bevond, al ware het ook in de ontvangsalon van een Minister, half in gedachten de schedels te betasten van iedereen die zich in zijn nabijheid waagde, met zijn benige vingers naar eventueel voorhanden zijnde knobbels te zoeken, en dan met een vaste stem, alsof hij een wereldberoemd schedelkundige was, voor zich heen te brommen, maar toch luid genoeg om door iedereen te worden verstaan:

— Aanleg tot vroege seniele aftakeling, bepaalde dispositie voor het misdadigersschap, afdeling giftmengers, deze knobbel wijst op een volkomen gemis aan verantwoordelijkheidsgevoel; hier heb ik een schedel, waarvan de eigenaar sadisme neigt.

En zo ging het meestal een gehele avond voort, of althans zó lang, als er zich iemand te dicht in de nabijheid van de professor ophield.

Men zegt, maar wij kunnen onmogelijk voor de waarheid hiervan instaan, dat professor Shabberwog eens in ge-

dachten het hoofd van een beroemd staatsman, wiens naam wij niet zullen noemen, in diens eigen woning heeft betast en tussen twee slokken thee in, met zijn rasperige, enigszins rauwe stem decreeteerde:

— Het hoofd van de geboren vals-munter, aanleg tot cretinisme, drank-zucht, zal waarschijnlijk aan de galg eindigen.

Gelukkig lachte het slachtoffer zelf het hards om deze woorden, waardoor hij de situatie redde, maar de professor zelf was in het minst niet ontdaan, hetgeen hij bewees door een paar minuten later onverhoeds een oude, enigszins zwaarhorende markiezin in het oor te knijpen, zodat de arme, oude dame dodelijk ontstelde en voor zich heen te knorren:

— Is dit het oor van een mens? Nooit zo iets gezien! Welk een zeldzame lengte — en welk een verharding van het kraakbeen! Nu, als de eigenares van dit oor, met zijn puntige lob, haar vader al niet vermoord heeft, dan zal zij het toch wel binnenkort doen.

En na deze opmerking luid genoeg te hebben uitgesproken, om tien meter verder te worden gehoord, verliet de professor, lang, mager, pezig, zijn schedel reeds bijna zonder enig haar, in gebogen houding de ontvangzaal van de wereldvermaarde Eerste-Minister.

Zo was professor Shabberwog, en de jaren hadden hem weinig verbeterd.

Hij was en bleef de in zich zelf gekeerde geleerde, die zich alleen bezig hield met zijn schedels, zijn dierenatlassen, zijn talloze preparaten, zijn meetpassers en zijn eigen handschriften.

Want professor Shabberwog was al vele jaren bezig met het schrijven van een boek.

Hij had één grote passie in zijn leven van geleerde en dat was, de voetstappen te drukken van professor Dubois, die in het jaar 1914 op Java de overblijfselen vond van het wezen, hetwelk de schakel moet hebben gevormd tussen de aap en de mens: Darwins «Missing Link»; het wezen, hetwelk de Latijnse naam van *pithecanthropus*

erectus, kortweg «aapmens» werd gegeven.

De professor had onmiddellijk alles gelezen en bestudeerd wat er omtrent deze vondst was geschreven, in brochures, dagbladen en wetenschappelijke tijdschriften.

Hij sloeg letterlijk niets over en hij trad zelfs in briefwisseling met de Hollandse geleerde, ten einde hem nadere bijzonderheden te vragen.

Hij trok naar Parijs, om daar het skelet van de aapmens, te bezichtigen en hij keerde van die reis terug, letterlijk in extase.

Van dat ogenblik af, had hij nog slechts een wens: hij wilde zelf naar Java trekken, teneinde de trachten in de voetsporen van professor Dubois, tot in het binnenste van de Javaanse bossen door te dringen en daar, zo mogelijk een tweede geraamte te vinden van de *pithecanthropus erectus*.

Hij had zijn dochter Lucile toevertrouwd aan de hoede van zijn zuster Miss Sophie Shabberwog, een dame van omstreeks vijftig jaren, die, ondanks haar leeftijd en haar sporadische vrouwelijke bekoorlijkheden, de hoop op een passend huwelijk nog niet had opgegeven en hij was op reis gegaan in gezelschap van zijn secretaris Bunbury, een knappe, krachtige, jonge kerel, toegerust met voortreffelijke hersens en met even goede spieren, even onvermoeid jager als voortreffelijk preparateur en als assistent bijna niet te vervangen, want hij verdroeg met het geduld van een engel de ongeduldige bewegingen en berispingen van de professor.

Want hij zag veel door de vingers, onze vriend Bunbury.

Ten eerste zag hij, ondanks de tekortkomingen als mens van de professor, zeer hoog tegen deze op, omdat hij wel wist, dat hij een der meest bekwaame volkenkundige van geheel Engeland was.

De tweede reden was, dat de heer Joseph Bunbury smoorlijk verliefd was op jonge juffrouw Lucile Shabberwog, maar dat is een zaak, waarop later

nog wel zal worden teruggekomen.

Hij had destijds met een bezwaard hart afscheid genomen van het meisje, niet wetende, hoe het met haar hartje gesteld was en met een grimmige blik in de ogen en jalouzie in het hart, had hij op het dek van de langzaam uit de haven stomende mailboot moeten toezien, hoe Edward Minto beleefd zijn hoed voor zijn knap nichtje afnam en haar daarop aan de arm wegleidde, terwijl zij snikkend het lieve gezichtje verborg in een kanten zakdoekje.

En nu was de professor teruggekeerd, de faam was hem vooruit gesnel en zorgde er voor, dat de bladen volop stof hadden voor hun wetenschappelijke rubriek.

Want professor Shabberwog had collega Dubois met vele lengten geklopt.

Hij was uitgegaan om een geraamte te zoeken, hij keerde terug met een levende aapmens. Zeker, het was niet de echte, onvervalste *pithecanthropus erectus*, maar het was toch ook geen gewone aap meer, ofschoon het evenmin een mens was.

De eerste berichten, die naderhand echter overdreven bleken, gaven het dier een monsterachtige lengte: bijna twee meter, in gebukte houding.

De gelaatshoek, was veel minder scherp dan die van de bekende apensoorten en bijna zo stomp als die van de neger. De ogen hadden een zeer verstandige, hoewel wrede uitdrukking, het lichaam was sterk behaard, de bovenarmen, hoewel sterk gespierd, waren niet zo lang als die der orang-oetangs, chimpansees, gorillas en andere grote apen, de achterpoten daarentegen waren langer. De tenen hadden dezelfde buigzaamheid als die van de apen en het was duidelijk dat dit wezen, ontdekt in het diepste van een schier ondoordringbaar woud op Java, voornamelijk op de zware takken der waringis leefde.

De aapmens bleek een omnivoor te zijn, dat wil zeggen, alleseter, want hij voedde zich zowel met rauw vlees als met dadels, kokosnoten, pisangs en rijst. De kracht van het zonderlinge wezen was buitengewoon groot en men had ge-

zien, hoe hij in een aanval van teugelloze woede met het grootste gemak een dikke ankerketting had stuk getrokken.

Toch was het dier volstrekt niet kwaadaardig, zolang het niet gesard wordt en eerder van een vrij goedgeinborst. Het speelde graag en aan boord van het schip, dat het naar Engeland transporteerde, had het als speikameerreadje een kleine foxterrier gehad, die onbevreesd in de stevige kooi van de aapmens ging, en daar met het dier buitelde en ravotte.

Maar alles wat er omtrent de aapmens werd medegedeeld, (het was een exemplaar van het mannelijk geslacht) zonk in het niet bij een ander vreemd verschijnsel, hetwelk geheel Londen in de grootste spanning deed wachten op een verklaring van professor Shabberwog.

Bibi, deze naam was onmiddellijk aan het dier gegeven door de Franse kok aan boord van de mailboot, heette te kunnen praten. Weliswaar voerde hij geen regelde gesprekken en ook was geen enkele Maleier, Javaan, Balinees, Dajak of Madoerees in staat iets te begrijpen van de klanken, welke Bibi uitstootte, maar professor Shabberwog hield bij hoog en laag vol, dat het dier — hij sprak van «de mens» — poogde zich verstaanbaar te maken, een wens te kennen wilde geven, of een klacht trachtte te uiten en dat hij, professor Shabberwog, er wel in zou slagen, metertijd niet alleen te verstaan wat Bibi zei, maar hem ook binnenkort Engels te zullen kunnen leren.

Hoe het ook zij, de nieuwsgierigheid van het publiek was ten top gestegen en men stelde zich zeer veel voor van de verrichtingen van Bibi, de aapmens.

Maar er was nog meer!

Professor Shabberwog keerde terug met een zeldzame collectie mineralen, want ook daarvan had hij verstand, en onder die mineralen bevond zich niets meer of minder dan een ruwe diamant, zo groot als een kindervuist en gevonden ergens in de uiterste Oostelijke uithoek van Java, eenvoudig weg op de grond, met nog andere diamanten,

waarvan de grootste de omvang had van een duivenei.

Bij ieder ander als professor Shabberwog zou men aan een mystificatie geloofd hebben, maar op het gebied van zijn wetenschap maakte de hooggeleerde heer nooit grapjes, hij maakte ze trouwens nergens en nooit.

Twijfel was overigens buitengesloten, want professor Shabberwog had de reuzendiamant, eenmaal te Batavia teruggekeerd, dadelijk door een bekend deskundig juwelier laten onderzoeken en deze had vol verbazing en bewondering verklaard, dat het een diamant was van het zuiverste water, niet heel veel kleiner dan de wereldvermaarde Culinan, misschien een weinig minder schitterend van glans en een weinig geler van kleur, maar die, eenmaal gekloofd en geslepen, zeker wel een half miljoen pond sterling waard zou zijn.

De juwelier had zelfs aangeboden een consortium te vormen, teneinde de steen van de vinder te kopen, maar professor Shabberwog had eenvoudig de schouders opgehaald en verklaard, dat hij daar voorlopig niet aan dacht, omdat de steen in de eerste plaats waarde voor hem had als fossiel.

Eigenlijk gezegd ging de professor er dan ook niet erg zorgvuldig mee om;

ja, de diamant scheen voor hem niet veel meer waarde te hebben dan een zwerfsteen of een kei en als Bunbury er niet geweest was, om de diamant zorgvuldig te bewaken, dan zou de professor het kostelijke kleinood wel tienmaal onderweg zijn kwijtgeraakt.

Het valt dus niet te verwonderen, dat er druk over de professor, over zijn reis, over Bibi en over de reuzendiamant gesproken werd.

Men zou overigens spoedig in de gelegenheid komen om een en ander te bewonderen, want professor Shabberwog had reeds te kennen gegeven, dat hij over zijn ontdekkingsreis in de binnenlanden van Java een lezing zou houden opgeluisterd met lichtbeelden, naar kleurdiaposities, welke Bunbury met met grote liefde en zorg vervaardigd had.

De voordracht zou gehouden worden in een van de grote zalen van het Aardrijkskundig Genootschap, die bijna 4000 personen kon bevatten en de aapmens zowel als de kostbare diamant zouden bij die gelegenheid vertoond worden.

Terloops slechts gewaagde men van het zeer hoge honorarium, hetwelk professor Shabberwog voor deze lezing zou ontvangen: niet minder dan 1000 pond sterling.

Hoofdstuk II

DE AAP, DE DIAMANT EN HET MEISJE

Het was omstreeks drie uur in de namiddag, toen er op het perron van het Victoria Station een tiental heren op en neer liepen, allen blijkbaar in een enigszins plechtige stemming, de hoofden gedeekt met hoge hoeden, gekleed in rok en met witte das.

Vijf hunner vormden het bestuur van het Aardrijkskundig Genootschap, de vijf anderen waren invloedrijke leden.

En op enige afstand stond een ganse drom reporters, geflankeerd door een paar dozijn fotografen, die met hun camera's en hun flitslampen gereed stonden, om onder de grote koepel te kunnen fotograferen, terwijl daar buiten op straat nog een half dozijn cinema-operateurs waren opgesteld.

Want met de trein uit Tilbury, die een kwartier later zou aankomen, zou professor Shabberwog weer naar Londen terugkeren.

Zijn neef Edward Minto en zijn dochter Lucile, natuurlijk onder toezicht van tante Sophie, waren hem tot Tilbury tegemoet gereisd, zodra het bleek, dat de mailboot wegens ongunstig tij niet tot Londen zou kunnen opstomen.

De president van 't Aardrijkskundig Genootschap, Cirell Richardson geheten, een lang en statig man met een spierwitte baard, die hem tot halverwege de borst hing, schreed afgemeten op en neer, in een op zachte toon gevoerd gesprek gewikkeld met Thomas Kettlewell, de secretaris.

Men had een gedeelte van het perron door de politie moeten laten afzetten, want het publiek was in zeer grote getale komen opdagen, minder wellicht om de professor zelf, dan wel in de hoop iets te zien te krijgen van Bibi, de mensaap.

Verder waren er enige inspecteurs van politie in burger, die de professor als lijfwacht zouden dienen.

Want het moet gezegd worden, dat men op Scotland Yard niet bijzonder gerust was met betrekking tot de reuzendiamant.

Het was van algemene bekendheid dat de verstrooidheid van professor Shabberwog bijna even groot was als zijn geleerdheid en Bunbury kon toch niet steeds op alles letten.

Eensklaps kondigde een doordringend gefluit de komst van de trein aan.

Alle halzen rekten zich en de politie had niet weinig moeite, het opdringende publiek op een afstand te houden.

De trein kwam onder de kap rollen en stopte. De reizigersstroom ontlastte zich en baande zich niet zonder moeite een weg door de nauwe geul naar buiten, welke de politie voor hen had weten open te houden.

Het bestuur en de leden van het Aardrijkskundig Genootschap waren snel toegetreten op een coupé eerste klasse, waaruit vijf personen waren gestapt.

Daar was professor Shabberwog, langer en magerder dan ooit, zijn taag ge-

zicht en rimpels getrokken, zijn kleine, doordringende ogen achter reusachtige brilleglazen wegschuilend, zeer eenvoudig gekleed met een tamelijk sjofele reispet op en een dikke stok in de hand.

Daar was tante Sophie, zijn zuster, een weinig opzichtig gekleed en die al haar best deed, zich zo voordelig mogelijk voor te doen, met het oog op de fotografen, die waren komen toesnellen en wier verblindend flitslicht tien, twaalf maal, de halve duisternis deed wijken, die onder de reusachtige stationskap heerste.

Verder was daar mijnheer Edward een lange jonge man, die reeds een weinig door zijn haar begon heen te groeien, met verfijnde elegance gekleed, een monocle in het oog en met een verveelde uitdrukking op zijn gezicht.

Joseph Bunbury stond een weinig terzijde, gebruikt, een weinig vermagerd door de grote vermoeienissen, maar met helder schitterende ogen, een lachende mond en blijkbaar in een voortreffelijke stemming, want vlak naast hem en opgewekt met hem pratend stond Lucile, een allerbekoorlijkste blondine van nauwelijks 22 jaar, met blozende wangen, schitterende blauwe ogen, een fijn neusje en een dubbele rij kleine, sneeuw witte tanden, die het tot een genot maakten naar haar te zien als zij lachte.

Professor Shaberwog werd aanstonds omringd door de leden van het Aardrijkskundig Genootschap, die hem met enige plechtstatigheid geluk wensten met zijn behouden terugkeer.

Maar professor Shaberwog was er volstrekt de man niet naar, om veel omslag te maken: hij wilde zo spoedig mogelijk naar zijn huis.

Maar hij had buiten de journalisten gerekend. Deze vormden als het ware een barricade om hem heen en hij zou hebben moeten vechten om zich een doortocht door hun vierdubbel gelid te banen.

Van alle kanten werden vragen tot hem gericht, over zijn reis, over zijn plannen, over Bibi, over de diamant over alles.

De professor keek een weinig hulpeloos rond. Bunbury ving een van die blikken op en hij was dadelijk ter plaatse om zijn principaal te helpen en zei met kalme stem:

— Mijne heren, niets zal mij aangenamer zijn, dan u over een uur in de woning van professor Shaberwog namens hem te staan.

Een paar journalisten keken bedenkelijk, maar zij vormden een zeer geringe minderheid en hadden dus niets in te brengen. De kring werd verbroken en de professor kon zijn weg vervolgen.

Hij begaf zich niet naar de uitgang. Integendeel, hij liep met zijn bekende, driftige, korte passen naar de goederenwagen, waarvan de deuren juist waren geopend, klauterde naar binnen langs de verblufte bagagemeeester en stond stil voor een manshoge, van vingerdikke tralies voorziene kooi, uit zeer stevig, taai hout vervaardigd.

Hij stak zijn hand door de tralies en aaide het wezen, dat zich daarin bevond, over de rug, en deze liefkozing, ofschoon het zijn meester blijkbaar herkende, met een tamelijk kwaadaardig gegrom begroette. Het was duidelijk merkbaar, dat ook Bibi door de lange reis zeer uit zijn humeur was geraakt.

— Ben je moe, Bibi? vroeg de professor op de toon, die men tegen een klein kind aanslaat. Wees maar stil jongetje, alles is nu geleden en je wordt dadelijk overgebracht naar een rustige plek. Heb je honger, ventje?

De aap liet een geknor horen, dat de professor verrukt deed uitroepen:

— Hij heeft duidelijk neen gezegd. Ik neem je tot getuige, bagagemeeester.

— Hoe heeft uw pupil de reis door-gemaakt, professor? vroeg Cirell Richardson.

— Bibi is een beetje knorrig, collega, antwoordde de professor. Het is geen wonder, ik ben het ook. De trein stopte overal, zelfs aan het kleinste station. Nu zal ik afscheid van u moeten nemen. Ik ben erkentelijk voor de vriendelijke ontvangst, maar ik ben vermoeid.

— Wij laten u nu gaan, collega, maar wij rekenen er stellig op, dat gij van-

avond, als gij wat zijt uitgerust van de vermoedenissen, naar het Verenigingsgebouw van het Genootschap komt, om ons daar voorlopig reeds iets van uw ervaringen te vertellen.

— Ik beloof niets, ik zal echter mijn best doen, zei professor Shabberwog. Ik wil niet ontkennen, dat ik een weinig vermoeid ben, ik denk mij spoedig ter ruste te begeven.

Hij wendde zich tot zijn secretaris, die nog altijd met Lucile in gesprek was en zei:

— Denk om Bibi, Bunbury. Zorg goed voor hem. Is er al voor een vrachtauto gezorgd?

— Ik heb er tenminste telefonisch een besteld, professor, antwoordde de jonge man.

— Heb je de fossielen?

— Natuurlijk, professor!

— En de diamant?

Bunbury glimlachte slechts bij wijze van antwoord; de volgorde waarin de professor zijn vragen had gesteld, was voldoende om hem te kenmerken.

Nu keek de professor naar zijn dochter om, vatte haar bij de arm en zei:

— Je bent verbazend gegroeid, Lucile. Ik zou je bijna niet herkend hebben. Eddy, zo vervolgde hij, zich tot zijn neef wendend, je gaat natuurlijk mee?

— Ik hoop het genoeg te hebben, oom, antwoordde Minto.

— Wat heb je al zo uitgevoerd in al die tijd?

— Wat hij vroeger ook al deed, papa, niets! antwoordde Lucile, in plaats van de heer, die haar echtgenoot moest worden en die haar een verwijtende blik toewierp.

— Lucile overdrijft een beetje, oom, zei hij. Zó gaat het altijd met haar. Ik heb wel degelijk wat uitgevoerd, ik heb mijn landgoed beheerd, ik heb de colleges van een van uw collega's gevolgd...

— Maar het landgoed gaat even uitstekend zonder dat hij er naar omkijkt en wat er op de colleges van de professor geleerd werd, dat heeft hij al lang weer vergeten, riep Lucile op ondeugende toon.

— Waarom plaag je me toch zo, Lucile? vroeg Edward Minto op klagende toon.

— Maak jullie dat thuis maar uit; ik heb niet veel lust om hier langer te wachten, riep professor Shabberwog ongeduldig uit.

Op dat ogenblik ging er een kreet uit de opdringende menigte op en een schorre stem riep:

— Laat Bibi er uit! We willen Bibi zien!

Er werd hard gelachen om dit verzoek en een stoere politieagent kwam dreigend op de schreeuwer toe en stelde hem de vraag, of hij soms lust had, de trappen te worden afgegooid.

— Onder toezicht van Bunbury, werd de zware kooi met de aapmens er in door zes krachtige mannen niet zonder moeite uit de bagagewagen op het perron getild.

Bibi scheen zich zeer te verheugen, dat hij van het lawaai en de schokken verlost was en het daglicht weer aanschouwde, want hij sprong als dol heen en weer en trachtte spelenderwijs de hand te grijpen van Bunbury, met wie hij tijdens de reis de beste maatjes was geworden.

De jonge man, zijn klein, sterk valies, waaraan het ten overvloede met een stalen ketting was vastgemaakt, gaf zijn aanwijzingen en de kooi werd op de kleine wielen, die er onder aan bevestigd waren, langs het perron naar de bagagelift gereden.

De aapmens scheen dit als een goede grap te beschouwen, want hij stiet, in zijn kooi rondspringend, allerlei ongearticuleerde geluiden uit.

Professor Shabberwog was, zijn dochter aan de ene kant, zijn neef aan de andere, reeds door de haag van reporters en nieuwsgierigen de trap afgedaald en had de straat bereikt, waar hij in zijn auto stapte, gevolgd van Lucile en Edward Minto.

Wat tante Sophie betreft, zij had eerst nog enige boodschappen te verrichten.

Bunbury had echter nog te zorgen voor de zeer uitgebreide bagage, welke

de beide onderzoeksreizigers hadden meegebracht : dozijnen schedels, door de secretaris gereinigd en geprepareerd, gedeelten van skeletten, opgezette dieren, een zeer fraaie collectie vlinders, vergiftigde slangen op sterk water, een collectie meteorstenen, talrijke wapens, waarvan er vele reeds duizenden jaren in de grond hadden moeten zitten, vellen van luipaarden en alligators en andere voorwerpen.

Dat alles was geborgen in grote wihouten kisten en al die kisten moesten worden uitgeladen, naar de goederenlift gebracht en vervolgens naar de grote vrachtauto gebracht, die beneden stond te wachten.

De aapmens scheen het verre van gemakkelijk te vinden, dat hij alweer in een donkere ruimte werd opgesloten en rukte woedend aan de duimdikke tralies van zijn kooi.

He was reeds laat in de namiddag toen Bunbury eindelijk met zijn vracht het fraaie woonhuis van professor Shabberwog in de Grandham Street bereikte.

De gehele derde verdieping van dat huis was ingericht als een soort museum en daarheen werden de kisten dadelijk gebracht, om later te worden ontpakt, ook al weer onder toezicht van Bunbury, die een volledige lijst van hun inhoud bezat.

Bibi echter kreeg met zijn kooi een plaatsje in het grote tuinhuis achter in de tuin, hetgeen hij zeer gemakkelijk scheen te vinden, want hij gaf aan zijn blijdschap lucht door het uitstoten van een reeks rauwe kreten, waarnaar de professor met de grootste aandacht luisterde.

Toen de kisten aankwamen had de geleerde heer zich juist verkleed en zijn reiskleren verwisseld tegen zijn zwarte jas, die hem ruim en gemakkelijk zat en hij slaakte een zucht van verlichting toen hij eindelijk weer eens gemakkelijk zittende, vilten pantoffels kon aantrekken.

Toen Bibi zijn plaats in het tuinhuis had gevonden en daar reeds een kwartier vertoefde, nu en dan met geweld aan zijn tralies rukkend, kwam de pro-

fessor de tuin binnenstappen, een grote sigaar tussen te lippen en ging met de handen op de rug vlak voor de kooi staan.

Hij fixeerde de aapmens scherp, keek naar zijn brede schouders, zijn harige huid, zijn goed geproportioneerde ledematen, die veel meer op die van een mens dan op die van een aap geleken naar de schitterende ogen, eerder grijs-groen dan zwart en die telkens schuilen gingen onder de vooruitspringende wenkbrauwen, naar het sterk hellende voorhoofd en naar de grote oren, welke de aapmens naar welgevallen kon bewegen.

Nu en dan ontblootte Bibi het vreselijke gebit, waarmede hij met gemak de dikste spiijkers kon doorbijten en het leek wel of hij de professor toelachte.

Deze begon :

— Wel, Bibi, vindt je het prettig dat je hier bent ?

Bibi knorde iets en de professor was er vast van overtuigd, dat hij de vraag zeer goed begrepen had en bevestigend antwoordde.

Zijn woorden zo duidelijk mogelijk en langzaam uitsprekend, vervolgde Shabberwog :

— Wil je een glas wijn ?

Bibi knorde.

— Een koekje ?

Opnieuw knorde Bibi, ditmaal wat nadrukkelijker.

Professor Shabberwog rukte opgewonden aan zijn bril en riep uit :

— Ik weet zeker dat ik je het spreken zal leren ; geduld overwint alles !

Op dat ogenblik werd er achter zijn rug gekucht en toen hij zich omwendde, zag hij zijn neef, Edward Minto, tegenover zich staan.

— Wat is er, Eddy ? vroeg de professor op vriendelijke toon. Kom je naar mijn pupil kijken ?

— Dat eigenlijk niet in de eerste plaats, oom, antwoordde de jonge man. Ik kom voor een ernstiger zaak !

— Nog ernstiger dan iets wat Bibi betreft ?

— Ja, oom, antwoordde de jonge man, ondanks zichzelf glimlachend.

Hij scheen even naar zijn woorden te moeten zoeken en begon toen:

— U bent nu terug, oom en daar ben ik hartelijk blij om. Ik kom u herinneren aan uw belofte, om mij de hand van Lucile te geven en ik wilde, als het kon zo spoedig mogelijk in het huwelijk treden.

— Welnu, ik blijf mijn belofte gestand, mijnentwege kunnen jullie over een paar maanden trouwen. Het gaat toch alles goed met het kind?

— De zaak is, oom, ik heb in de laatste tijd de indruk gekregen, dat Lucile zich nog volstrekt niet vertrouwd heeft gemaakt met de gedachte, mijn vrouw te zullen worden.

— Dan wordt het toch tijd! riep professor Shabberwog uit. Je hebt toch gelegenheid in overvloed gehad, om haar te zeggen, dat je van haar houdt.

— O, dat heb ik zelfs herhaaldelijk gedaan, oom, waar ik weet niet zeker of het heel veel indruk op haar heeft gemaakt. Ik ben overtuigd echter, dat zij mij zal leren liefhebben, als wij maar eerst getrouwd zijn en daarom kom ik mijn aanzoek nu herhalen. Ik weet dat Lucie u niet zal weerstreven en daarop is al mijn hoop gevestigd.

Professor Shabberwog fronste de wenkbrauwen, want het denkbeeld dat men hem ongehoorzaam zou kunnen zijn, wekte zijn toorn op en daarop zei hij kortaf:

— Over twee maanden wordt jullie huwelijk gesloten.

Hoofdstuk III

EEN LEZING MET EEN ONVERWACHT EINDE

Er waren omstreeks zes dagen verlopen sedert de terugkomst van professor Shabberwog.

Iedere dag, op een bepaald uur, werd Bibi ter bezichtiging gesteld voor intieme vrienden en geleerden, die groot belang in de aapmens stelden en, zoals begrijpelijk is, had het geen dag geduurd, of er was een levendig dispuut ontstaan, over de vraag, of het inderdaad mogelijk zou zijn dit zonderlinge wezen, dat geen aap en toch evenmin een mens was, spreken te leren.

Hierover echter was men het algemeen eens, dat het dier een buitengewone schranderheid aan de dag legde, die zelfs die van de aap overtrof.

Professor Shabberwog had hem verschillende voorwerpen van dagelijks gebruik gegeven en het was merkwaardig om te zien, hoe spoedig Bibi de aard en het nut van die voorwerpen leerde kennen.

Hij dronk uit een tinnen beker, die hij zelf volschonk uit een fles, hij schuierde zijn vacht met een oude kleerschuijer, nadat het hem slechts eenmaal was voorgedaan, hij kamde zijn lange baardharen, hij kneep een spons vol water boven zijn kop uit en gilte van plezier, toen het koude water hem over het lichaam stroomde, maar de triomf van de professor bereikte het toppunt, toen, op de vierde dag, de aapmens ten aanschouwe van enige geleerde vrienden van de ontdekkingsreiziger, met een potlood op een vel papier een voorwerp te

kende, dat met enige goede wil voor een natuurgenoot kon doorgaan, een ding met vier uitsteeksels en een soort van kop.

Bibi leerde verwonderlijk snel met bord, vork en lepel omgaan en hij kon zich urenlang vermaken met een blokendoos, welke Lucile hem ten geschenke had gegeven en die gevuld was met vierkante, houten blokken, waarvan de kanten met letters en cijfers beschilders waren.

Dan bespiedde de professor zijn pupil wel eens ongemerkt door een venster van het tuinhuis, in de stille hoop, dat hij hem met behulp van die letterblokken een begrijpelijk woord zou zien vormen, maar hoe schrander Bibi ook mocht zijn, zóver bracht hij het toch nooit.

Intussen waren alle toebereidselen genomen voor de lezing in de grote zaal van het Aardrijkskundig Genootschap.

En zoals steeds was het alweer Bunbury, die het leeuwenaandeel van het werk verrichtte. Hij zond de uitnodigingen rond, hij rangschikte de kostbare collecties fossielen, hij maakte de lichtbeelden gereed, hij besprak met een transportmaatschappij de voorwaarden om Bibi met zijn kooi naar de lezingzaal over te brengen, kortom, hij deed alles.

Het was in de ochtend van de dag waarop in het avonduur de lezing zou plaats vinden, toen Bunbury de grote tuin betrad, om Bibi eten te gaan geven. Hij had het ontbijt van het dier bij zich, bestaande uit roggebrood, een grote tin-

nen kroes vol melk, een stuk rauwe biefstuk en een paar bananen.

Hij had dat alles op een groot blad geplaatst en liep voorzichtig voort langs het brede pad, dat naar het tuinhuis leidde, teneinde onderweg niets te verliezen of te morsen, toen hij eensklaps stokstijf bleef staan.

Uit een zijpad, zonder hem nog te zien, naderde Lucile, het hoofdje gebogen, een zakdoek in de kleine hand geklemd, de ogen rood van het huilen.

Het volgende ogenblik zag zij Bunbury. Ook zij bleef staan en een ogenblik was het alsof zij wilde wegsnellen. Een donkerrode gloed steeg in haar wangen op.

Beide jongelieden waren zeer verlegen en Bunbury wist niet wat hij met zijn presenteerblad moest aanvangen.

Hij keek het meisje hulpeloos aan en stamelde toen :

— Neem mij niet kwalijk als ik u gestoord heb, Miss Lucile, ik moet Bibi zijn ontbijt gaan brengen, ik moest hier langs en ik wist niet dat gij hier waart. Gij hebt toch geen verdriet ?

Lucile antwoordde niet aanstonds en plotseling barstte zij opnieuw in tranen uit.

Het scheen, dat zij wilde wegvluchten, maar Bunbury was haar te vlug af. Hij zette het blad, dat hij droeg, eenvoudig aan de kant van het pad op het gras neer, greep de hand van het jonge meisje en zei met bevende stem :

— Huil toch niet, Miss Lucile, huil toch alsjeblieft niet. Ik kan het niet aanzien, ik vind het zo vreselijk als u bedroefd bent. Is het onmogelijk, om mij te zeggen wat er aan scheelt ?

— Ik kan het u wel zeggen, mijnheer Bunbury, over een paar maanden weet toch iedereen het, bracht het jonge meisje er snikkend uit. Vader wil hebben, ik trouw.

Bunbury liet eensklaps de hand vallen en werd zeer bleek.

— Trouwen ? herhaalde hij op hese toon. Het is dus al zover ? Natuurlijk heb ik wel iets gehoord van de plannen van de professor, maar ik dacht...

— Wat dacht gij dan, mijnheer Bunbury ? vroeg Lucile, de jonge man door haar tranen heen vol verwachting aanziende.

— Ik dacht dat gij nooit zoudt toestemmen, barstte Bunbury uit. Het is toch niets voor u, om van zo iemand te houden. Hij is niet slecht, ik geloof zelfs dat hij een goede jongen is, maar hij past niet bij u. Hij is veel te lichtzinnig, hij weet niet wat werken is, hij gooit het geld met handenvol het raam uit en...

Hij begon te stotteren, werd vuurrood en maakte aanstalten het blad weer op te nemen, terwijl hij met moeite uitbracht :

— Het is gemeen van mij om dit alles te zeggen, het lijkt of ik aan roddelen doe. Maar ik kan er niets aan doen ; ik ben al zo lang de assistent van uw vader, ik ken u al zo lang en ik kan het niet aanzien, dat u uw ongeluk tegemoet gaat. Houdt u van hem ?

— Ik houd nog meer van Bibi, kreet het jonge meisje en opnieuw dreigden de tranen te gaan stromen.

— En, is er dan behalve Bibi soms nog iemand, van wie gij nog meer houdt ? hernam Bunbury, die het blad weer had neergezet en nu met bleek gelaat op het meisje was toegetreden, om opnieuw haar hand te grijpen.

Lucile boog verlegen het hoofd en antwoordde toen, nauwelijks hoorbaar :

— Ja, mijnheer Bunbury, ik houd van iemand anders, heel veel, zoveel, dat ik in geen geval met mijn neef wil trouwen.

Bunbury begon te beven als een espenblad en moest een paar maal slikken voor hij met moeite kon uitbrengen :

— Mag ik naar de naam van die gelukkige vragen ?

— U bent erg nieuwsgierig, mijnheer Bunbury, antwoordde Lucile ondeugend, maar met trillende lippen. Weet u werkelijk niet wie die man is ?

Bunbury keek haar aan, diep in de ogen en wat hij daar las, bracht hem buiten zich zelf. Hij uitte een kreet, die

Bibi verschrikt in zijn hok deed rondvliegen en trok toen Lucile zo onstuimig aan zijn borst, dat hij bijna midden in het blad met het ontbijt van de aapmens getrapt had.

En wat er toen geschiedde, dat is geschied van de oorsprong van onze aarde af, telkens wanneer twee jongelieden elkaar hun liefde beleden.

Het duurde ditmaal zelfs zó lang, dat Bibi ongeduldig begon te knorren en aan de tralies van zijn hok rukte, dat het daverde.

Lucile maakte zich uit de armen van Bunbury los, streek hem, met heldere tranen van geluk in de ogen, over het glanzende zwarte haar en zei toen glimlachend, maar met een bevend stemmetje:

— Je zult toch niet toelaten, dat ik met Edward Minto trouw, Joe?

— Dat zal ik tot mijn laatste ademtocht beletten, riep Bunbury manmoedig uit. Het is waar, ik ben niet rijk, ik ben je neef niet, ik heb je vader nog nooit een kostbaar skelet cadeau kunnen doen en toch geloof ik, dat ik hem van nut ben geweest en dat hij over mij tevreden kan zijn!

— Maar vergeet niet, Joe, dat papa mijn hand al aan Minto heeft beloofd. Nog geen half uur geleden sprak ik er met hem over. Daarom heb je mij in die toestand aangetroffen. Je kent papa nog niet goed; het is voor hem een uitgemaakte zaak, dat ik met Minto in het huwelijk tred; hij heeft dat nu eenmaal zo geregeld.

— Van dat huwelijk komt niets, meisje, zolang ik nog een druppel bloed in het lichaam heb en een stem om je vader toe te schreeuwen, dat hij er verkeerd en slecht aan doet, zijn lief dochtertje tegen haar zin in het huwelijk te laten treden met een man, die zij niet lief heeft. Houdt je van me, Lucile?

— O zoveel, Joe.

— Houdt je al lang van mij?

— Ik geloof, van het eerste ogenblik af dat ik je zag.

— Wil je mijn vrouwtje worden?

— Van jou en van niemand anders.

Weer volgden er enige kussen, waaraan Bibi een einde maakte, door zo kwaadaardig te brullen, dat Bunbury zich verschrikt losmaakte, naar het blad greep en haastig naar het tuinhuis liep, waarvan de deur alleen overdag geopend was, als de warme lentezon naar binnen kon schijnen. Bibi ontving Bunbury met een alles behalve vriendelijk gelaat en met dreigend ontblote tanden: ware messen, die een geluid maakten als van metaal, wanneer hij zijn kaken tegen elkaar sloeg.

— Wees maar niet boos, Bibi, zei Bunbury lachend. Het zal jou ook zo gaan, als je maar eens eerst verliefd wordt.

Hij maakte een klein luikje open, achter in het hok, en schoof er het blad met de levensmiddelen door, waarop Bibi dadelijk gretig aanviel.

De biefstuk, het roggebrood, de melk, de bananen, alles verdween vliegensvlug in zijn keelgat, vermaald door zijn geweldig gebit.

Lucile en Bunbury bleven nog even toekijken en verwijderden zich toen langzaam, de armen om elkaars leest gestrengeld, teneinde in een afgelegen hoekje van de grote tuin, hun belangwekkend gesprek voort te zetten.

En de waarheid gebiedt te erkennen, dat de jonge assistent van professor Shabberwog die dag met minder toewijding, of althans met minder aandacht zijn taak verrichtte dan anders.

Hij bemoeide zich bijna niet met de aapmens, die zich gebelgd toonde over deze veronachtzaming en zocht zoveel mogelijk de nabijheid op van Lucile, nu hij zeker was van haar wederliefde.

Trouwens, de professor had hem voortdurend nodig bij het bespreken van enkele onderdelen, in verband met de lezing, die hij des avonds moest houden. Hij zelf zou het projectietoestel bedienen, terwijl de hooggeleerde heer Shabberwog zijn lezing zou houden.

De zaal waar de voordracht zou plaats hebben, bevond zich op de eerste verdie en kon, zo als gezegd, bijna 4000 personen bevatten.

Het scherm was aan twee sterke korden opgehangen ongeveer in het mid-

den van het grote podium en daar achter had Bunbury met zijn projectielamp plaats genomen. Een blauw electrisch lampje, gevoed door een batterijtje en verbonden met een draad naar de kathedr, waarachter professor Shabberwog zou plaats nemen, stond op het projectietafeltje. Dat was nodig, omdat de spreker door op een knop te drukken het blauw lampje kon doen ontgloeien, hetgeen Bunbury moest waarschuwen, wanneer het ene beeld door het andere moest worden vervangen.

Er bestond zeer grote belangstelling voor de lezing en reeds om half acht begon de grote zaal zich te vullen met geleerden, beoefenaars van talrijke wetenschappen, journalisten en vrienden van de spreker.

Lucile, tante Sophie en Edward Minot kwamen tegelijkertijd met de professor en kregen een plaatsje op de eerste rij.

Om half acht was de kooi met Bibi gebracht, maar het dier zou pas op het podium worden geleid, wanneer daartoe het goede oogenblik was aangebroken, want men moest er voor vrezen, dat die grote, met mensen gevulde en zo schitterend verlichte zaal hem bevreesd en zenuwachtig zou maken.

Het podium had aan weerszijden een deur, toegang gevende tot een brede couloir, die er geheel om heen liep en waaruit men langs twee trapjes en twee andere deuren de zaal kon bereiken.

Thans waren de donkere gordijnen voor de acht vensters neergelaten en alle lichten waren ontstoken.

Om acht uur was de zaal stampvol.

Geen plaatsje was onbezet gebleven.

Bunbury had reeds, naast de kathedr, op een brede, lange tafel alle voorwerpen gereed gezet, welke de lezer aanstonds zou behoeven.

Daar lagen een paar schedels, enige dijbeenderen, sneeuwwit gebleekt door de zon, zeldzame wapens en sieraden, een paar grote flacons met preparaten en nog andere voorwerpen.

Vervolgens had hij het manuscript opengeslagen op de lessenaar neergelegd en daarboven een lange, dunne stok

waarmede de professor aanstonds op het projectiedoek bijzonderheden zou kunnen aanwijzen.

Juist om acht uur trad professor Shabberwog op het podium, door een der zijdeuren, begroet door een minutenlang aanhoudend applaus.

Hij was gekleed in een tamelijk slecht zittende rok en dankte met een onbeholpen buiging voor het applaus.

Toen nam hij achter de lessenaar plaats, dronk een slok suikerwater, bladerde even in zijn manuscript en begon te spreken.

Aanstonds werd het doodstil in de grote zaal. De uitmuntende accoustiek had ten gevolge, dat de spreker tot in de uiterste hoeken kon worden verstaan.

Bunbury had achter de lange tafel plaats genomen en telkens gaf hij de professor het voorwerp aan, hetwelk deze in zijn lezing behandelde.

Nu en dan ophoudend om wat water te drinken, ging Shabberwog voort en verhaalde van zijn reis door Borneo, Celebes, een gedeelte van Sumatra en Java.

De potloden der reporters vlogen nu en dan haastig over de bloc-notes en dat was het enige geluid, dat vernomen werd.

Het was rond negen uur, toen eindelijk de professor met enige plechtigheid aankondigde:

— En thans is het oogenblik aangebroken, dames en heren, waarop ik u de diamant wil tonen, waarover ik zoeven uitweidde.

Hij gaf Bunbury een wenk en deze nam uit de tas, die hij al die tijd niet uit zijn handen had gelegd, de reusachtige steen en stelde deze de professor ter hand.

Een kreet van bewondering ging onder het publiek op en niet het minst onder de dames, toen professor Shabberwog de diamant tussen duim en middelvinger omhoog hief.

De steen was ongeslepen, op een enkele facette na en zag er dus enigszins uit als een keisteen, of beter als een stuk ruwe aluin, maar die ene facette

schitterde dan ook met buitengewone glans.

Nadat de professor nog enige tijd over de steen gesproken had, legde hij hem voor zich op de lessenaar en zei:

— Wij zullen aanstonds nog op deze zeldzame diamant terugkomen, dames en heren. Thans zal ik het voorrecht hebben, u een andere aanwinst te tonen, die, wat mij betreft en zeker in wetenschappelijk opzicht, van veel hoger waarde is dan deze vuistgrote diamant.

Weer gaf hij Bunbury een wenk, die snel door een der zijdeuren verdween en een ogenblik later rolden drie mannen, terwijl Bunbury de weg wees, de kooi met de aapmens op het podium, waarna zij zich weer verwijderden.

Verreweg de meeste aanwezigen hadden Bibi nog slechts als foto gezien en er ging opnieuw een onderdrukte kreet van verbazing op bij de aanschouwing van het grote, harige monster.

Het was een ware duivel, zoals hij daar, met blikkerend gebit, de ogen onzichtbaar onder de wenkbrauwen als luifels, in zijn kooi zat neergehurkt, de krachtige klauwen om de tralies geklemd.

Professor Shabberwog bleef een ogenblik van zijn zegepraal genieten en zette toen zijn lezing voort.

Hij had zijn aanwijsstok gegrepen en sprak, met een ijdel gebaar zijn baard strelend:

— Ziehier dan een specimen van de *Pithecanthropus Erectus*, welke soort men reeds lang uitgestorven waande en waarvan het bestaan zelfs lange tijd geloofchend is door geleerden van naam.

Hij wees met de stok op de kop van Bibi en ging voort:

— Zoals gij allen kunt waarnemen, is de gelaatshoek van deze aap, zoals wij hem voorlopig willen noemen, merkwaardig stomp. Wanneer gij deze kop vergelijkt met die van de mandril, om slechts deze apensoort te noemen, dan moet u aanstonds het grote verschil opvallen. Ik heb de hoek zeer nauwkeurig gemeten; hij is slechts weinige graden

stomper dan die van het gelaat van de neger.

Hij tikte even met zijn stok tegen de tralies, maar Bibi scheen uit zijn humeur te zijn en zat ineengedoken in een hoek, nu en dan zijn muil met de vreselijke slag tanden openend, een bek, die al in zeer geringe mate aan de mond van de mens herinnerde.

De professor kuchte eens, bevochtigde zijn keel met een slok water en ging voort met de beide handen op de lessenaar steunend:

— Zoals ik als bekend mag veronderstellen, dames en heren, werden voor het eerst in het jaar 1894 beenderen van de *pithecanthropus erectus* door de Nederlandse geleerde, professor Dubois gevonden op Java en wel in het Pliocene, de laatste formatie van het tertiaire tijdperk. Eveneens mag ik het als bekend veronderstellen, dat alle geleerden op het gebied der Anthropologie het er over eens zijn, dat deze beenderen alleen hebben kunnen toebehoren aan de rechtopgaande aapmens, waarvan gij hier een levend specimen voor u ziet. Wij hebben hier zonder enige twijfel te doen met een lid van de orde der *Simia Troglodytes* of Holbewonende Apen, waaronder wij ook de chimpansée hebben te rangschikken. Als ik nu nog zeg dat hij behoort tot de soort der Smalneuzigen, dan kan ik mij verder ontheven achten van een nadere omschrijving. Dit wezen, dat ik vond in het midden van een oerwoud op Java en wel op slechts enkele mijlen afstand van Kaap Bantenan, was volstrekt niet bijzonder woest en liet zich zelfs aanraken, nadat het gevangen was. Ik kan u intussen verzekeren, dat de spierkracht van dit wezen buitengewoon groot is en minstens die van de gorilla evenaart. Gij behoeft daartoe slechts te letten op de ruime borstkas, de krachtig ontwikkelde schouders, de brede rug en de zware hals, langer dan die van de gewone apen. Enige inboorlingen, die slechts schoorvoetend durfden naderen, deelden mij mede, dat zij dergelijke aapmenssen slechts in zeer zeldzame gevallen te zien kregen en dat zij deze

vreesden wegens hun kracht en ook vooral om hun diefachtigheid. Want somtijds drongen deze wezens in de kampongs door en stalen daar alles wat er onder het bereik van hun hand kwam. Deze wezens leven hoofdzakelijk van plantaardig voedsel, ofschoon zij ook zoals mij gebleken is, dierlijk voedsel geenszins versmaden, in rauwe zowel als in gekookte toestand. Zij zijn bijzonder gehecht aan hun woonplaats en meestal blijven zij hun gehele leven op dezelfde boom doorbrengen, die zij dan geheel voor zich zelf opeisen, terwijl zij alle indringers onbarmhartig van de takken werpen. Over de schranderdheid van deze wezens deden verbaazende verhalen de ronde en ik voor mij twijfel er ook geen seconde aan, of ik zal er in slagen, ook dit wezen binnen afzienbare tijd het spreken te leren. Met uw goedvinden zullen wij daarvan thans eens de proef nemen.

De professor verliet de kleine verhoging, waarop het spreekgestoelte geplaatst was, ging terzijde van de kooi staan, klopte met zijn stokje tegen de tralies, boog zich een weinig voorover en vroeg op de vriendelijkste toon van de wereld:

— Valt je gevangenschap je zwaar, Bibi?

Bibi kwam een weinig naar voren, opende de muil, zodat zijn tanden blikkerden in het licht en zeer duidelijk kwam het antwoord:

— Helemaal niet, professor!

Dit onverwachte antwoord verwekte een onbeschrijfelijke opschudding. Maar het volgende ogenblik veranderde het toneel plotseling weer.

Bibi had de tralies aan de zijkant van de kooi gegrepen en de volgende seconde duwde hij een soort deur los en stapte uit zijn kooi. Met de snelheid van de bliksem wierp hij de professor achteruit, sprong op de kathedraal toe, nam de reuzen diamant weg, die daar nog steeds lag en was met een paar sprongen bij een der vensters.

Er klonk een gerinkel als van brekend glas, het gordijn zwaaide heftig heen en weer en toen viel er een zonderlinge stilte...

Er was in de gehele zaal slechts een enkele persoon, die iets van het gebeurde begreep.

Dat was John Raffles.

Hoofdstuk IV

NA DE ROOF

Het was ongeveer tien uur in de ochtend van de volgende dag, toen Lord William Aberdeen de kleine eetzaal in zijn fraai huis aan de Cromwell Street verliet en zich begaf naar de bibliotheek, waartoe hij een trap moest bestijgen.

Hij vond daar een jonge man met lachende blauwe ogen en een vrolijk, zacht blozend gelaat, die bij zijn binnentreden opsprong en het blad neerwierp, waarin hij had zitten lezen.

Het was Charles Brand, de secretaris van Lord Aberdeen.

Hij drukte de jonge man de hand, liet zich in een stoel neervallen en zei :

— Begin nu maar eens, Charles, mij het bewuste te tonen ; ik heb nog geen tijd gevonden het op mijn gemak te beschouwen en bovendien kan men bij daglicht beter over dergelijke dingen oordelen.

Charles Brand stond op en trad op een der reusachtige, eikenhouten boekenkasten toe, die de wanden van de bibliotheek bijna geheel vulden. Hij nam van de onderste plank enige boeken af, in marokkijn leder gebonden. Hij tastte in de aldus ontstane opening en drukte op iets. De achterwand daalde een weinig daar ter plaatse en er werd een opening zichtbaar, niet groter dan een sigarenkistje. Brand stak er de hand in en haalde er een kistje van ijzer uit, fraai bewerkt, een waar juweeltje van Italiaanse smeedkunst uit het begin van de XVIe eeuw. Hij zette het kistje op een ronde, ebbenhouten tafel in het midden van het vertrek.

Toen haalde hij een kleine, eigenaar-

dig gevormde sleutel te voorschijn opende daarmee het kistje en nam er het voorwerp uit dat er in lag, op een kussentje van rood satijn. Het was een vuistgrote diamant, waaraan slechts een enkele facette geslepen was.

Lord Aberdeen nam het voorwerp in de hand, trad er mee naar het venster, dat op de grote tuin uitzag en bekeek de kostbare steen aandachtig door een loupe. Hij draaide de diamant om en om, keek toen Brand met schitterende ogen aan en zei :

— Een zeldzame fraaie steen, mijn jongen, op zijn minst 300.000 pond waard, zelfs al zou hij in tien andere diamanten verdeeld worden. Het is waar, dat de de Beers Mijn bij Kaapstad wel eens stenen heeft opgeleverd, die wat witter, of als je wilt wat blauwer waren dan deze, maar tegenwoordig wordt juist deze gele kleur algemeen gewaardeerd. Ik kan niet nalaten, Charles, je nogmaals mijn welgemeend compliment te maken over de wijze, waarop je deze zaak tot een goed einde hebt gebracht en de bedriegelijke manier, waarop je de rol van Bibi hebt vervuld.

— Hoe maakt onze gevangene het, Edward ?

— Onze kleine injectie heeft geen schadelijke invloed op het dier uitgeoefend, of op de man, zoals je verkiest. Hij heeft goed gegeten en op het ogenblik slaapt hij. Maar jijzelf, hebt je geen nadelige gevolgen ondervonden van die sprong door het venster en van die der eerste verdieping ?

— In het minst niet, Edward, antwoordde Brand. Het zware vulsel,

waarin ik het tussen haakjes warm genoeg heb gehad, de lederen huid en de beharing vormden een beschutting, zo dik en stevig, dat de glasscherven mij hoogenaamd niet hebben gedeerd.

— Ik zag je daar in een dagblad lezen, Charles, wat vermelden zij omtrent de zaak?

— Dat zal ik je aanstonds zeggen. Edward, antwoordde Brand lachend. Je kunt het geloven of niet, maar die brave professor Shabberwog is volstrekt niet overtuigd, dat zijn pupil een mens was. Hij blijft er bij, dat de aapmens zijn vraag verstaan heeft en hij vindt het volstrekt niet zo verwonderlijk, dat hij in duidelijk Engels een antwoord ontving.

— Lees het mij maar eens voor, mijn waarde.

Charles Brand nam het nummer van de « Daily Telegraph », waarin hij zo-even had zitten lezen, weer ter hand en las:

« EEN OPZIENBARENDE ROOF. — DE AAPMENS ALS DIEF. — ONGELOOFLIJK VOORVAL TIJDENS EEN LEZING! — Hierop volgde in grote lijnen het voorgevallene, terwijl er nog werd aan toegevoegd:

« De politie is er vast van overtuigd, dat de diefstal niet door een aap, maar wel degelijk door een mens moet zijn verricht.

» Daarbij voert zij natuurlijk in de eerste plaats het in duidelijk Engels gegeven antwoord aan. Vervolgens wijst zij er op, dat zelfs de schranderste aap niet dadelijk op een venster zou toesnelen, in een zaal, die hij nooit van te voren heeft gezien en ook waarschijnlijk de grote waarde niet zou kennen van een steen, die er uitzag als een kei.

» Voor Scotland Yard ligt het voornaamste bewijs van de juistheid van bovengenoemde zienswijze hierin, dat de aapmens heeft kunnen ontsnappen.

» Een nauwkeurig onderzoek van de kooi heeft namelijk aan het licht ge-

bracht, dat vijf van de tralies, zo dik als een gaspijp en aan de onder- en de bovenzijde onderling verbonden door een ijzeren staaf, draaibaar waren gemaakt op een even eenvoudige als vernuftige wijze.

» Tussen de vijfde en de zesde tralie namelijk waren de boven- zowel als de benedenstang met een zeer fijne en dunne metaalzaag doorgezaagd.

» Hetzelfde was geschied met alle vijf de tralies, daar, waar zij aan het ijzeren raamwerk waren vastgeklonken, dat de gehele voorzijde van de kooi omgaf.

» De vijf tralies zouden op deze wijze dadelijk uit de kooi zijn gevallen, wanneer zij niet op vernuftige wijze tot op het allerlaatste ogenblik op hun plaats waren gehouden, door stukjes dun ijzerdraad, die door een krachtig man echter gemakkelijk vernield konden worden, of anders eenvoudig door de zogenaamde Bibi konden worden losgewikkeld.

» Op deze wijze was het voor het wezen in de kooi, wat het dan ook geweest moge zijn, een kleinigheid, op het gunstige ogenblik de aldus gevormde deur te openen en naar buiten te springen en dat men bij kunstlicht de bewerking, welke de tralies hadden ondergaan, niet ontdekt heeft, is volstrekt niet verwonderlijk: de zaagsneden waren met zwart gemaakte stopverf behoorlijk weer gedicht.

» Professor Shabberwog blijft bij zijn mening, dat Bibi en niemand anders uit het hok is gebroken en de steen heeft gestolen.

» Scotland Yard, belichaamd in de persoon van zijn beste detective, James Sullivan, heeft de zaak ter hand genomen en is onmiddellijk met een onderzoek aangevangen.

» Hoe dit alles ook moge zijn, de politie staat opnieuw voor een zeer moeilijke taak.

» En men hoort opnieuw die gevreesde naam mompelen: John Raffles!

Hoofdstuk V

GELD EN LIEFDE

Raffles had, nu en dan een trekje aan zijn sigaret doende, toegelisterd en zei nu glimlachend:

— «Men» is ditmaal eens niet ver van de waarheid. Het is maar jammer van die goede Sullivan, dat hij ook ditmaal niet veel heeft aan het vermoeden, dat John Raffles de hand in het spel heeft gehad. Wij hebben onze vriend Bibi op tijd een kleine inspuiting gegeven. Wij zijn toen teruggekomen, wij hebben de tralies doorgezaagd, wij hebben de bewusteloze sinjeur naar buiten gesleept en verborgen in een donker hoekje van het tuinhuis en ten slotte heb jij je in de apenheid gestoken, en was het alleen maar een huid geweest, arme kerel. Maar het was een complete vulling, die je het warm genoeg zal hebben gemaakt.

— Het ging nog al en toch zou ik het liever niet voor een tweede maal willen doen, zei Brand met een pijnlijk glimlachje. De kop vooral, al was hij dan van papier maché, begon ten slotte als lood te drukken en in de vrachtauto heb ik het ding in mijn wanhoop afgezet. Het was niet meer om uit te houden.

— Onze vriend Henderson, de trouwe chauffeur, heeft je op de afgesproken plek ook bijtijds opgevangen om te ontsnappen. Maar het antwoord op de vraag van Shabberwog behoorde eigenlijk niet tot onze kleine comédie, mijn waarde, hernam Raffles. Hoe kwam je er toe, dit te antwoorden?

— Daar kon ik niets aan doen, het was sterker dan ik, riep Brand uit. De verleiding was me te machtig en alles

welbeschouwd had een schrander politiebeampte toch aanstonds de toedracht van de zaak doorzien, ook al had ik gezwegen als een vis. En vertel me nu eens, Edward, wat je van plan bent met onze vriend Bibi te doen, die zich nu in de kelder van je huis in de Victoria Street bevindt?

— Ik denk dat ik op de een of andere wijze Bibi eenvoudig aan zijn eigenaar zal teruggeven, want zulke monsters als huisdieren te houden is wel een weinig lastig op de duur.

— En... wat gebeurt er met de diamant, die wij op zulk een vreemde wijze in handen hebben weten te krijgen?

— Wel, ik denk hem zelf eerst te kloven, in drieën of in vieren, daarna de stukken van de diamant afzonderlijk een weinig bij te slijpen en ze dan te verkopen, ergens in Achter-Indië, of anders in Amerika, zodra de lucht weer wat zuiver is. Je weet dat ik de tijd heb en desnoods jaren kan wachten. In ieder geval zal die steen in mijn handen van meer nut zijn, dan wanneer hij als curiositeit in het Museum van professor Shabberwog had gelegen, onder een vitrine en op een kussentje van donkerblauw fluweel.

Raffles was opgesprongen, wierp zijn sigaret in de koperen asbak, in de vorm van een Venetiaanse gondel, die op de ebbenhouten tafel stond, rekte zich eens flink uit en zei toen:

— Deze zaak is dus alweer zo goed als afgelopen, Charles en ik moet je nogmaals voor je goede hulp bedanken. Zonder jouw werkelijk aapachtige vlugheid,

zouden dergelijke zaken eenvoudig onuitvoerbaar zijn. Ik heb bepaald van je genoten, toen ik, op de vierde rij van het toneel, toekeek.

— Ik was bang dat mijn blauwe ogen mij ieder ogenblik zouden verraden.

— Dat zouden zij gedaan hebben, als ze niet zo goed verborgen waren geweest onder het sterk vooruitspringende voorhoofdsbeen en de borstelige wenkbrouwen, antwoordde Raffles. En berg nu de steen voorlopig maar weer in zijn schuilplaats en vergezel mij naar de Windsor Club, waar ik, als ik mij niet vergis, een afspraak heb.

— Ja, je vergist je niet. Om half twaalf met Sir Francis Boreham, om te praten over de aankoop van zijn dubbel span hackneys voor je mailcoach.

— Hoeveel vraagt hij ook weer voor de vier paarden?

— Tien miljoen Oostenrijkse kronen, antwoordde Brand.

— Nu, het is een waar bagatel, heren Raffles hoofdschuddend. Wat is tegenwoordig tien miljoen Oostenrijkse kronen? Men kan ze met gemak in zijn vestzakje bergen.

De beide vrienden verlieten de bibliotheek, nadat Brand de kostbare diamant zorgvuldig weer in het ijzeren kistje had weggeborgen en dit had weggeschoven in de geheime bergplaats.

Zij daalden de trap af, lieten zich in de vestibule hun overjassen geven door de grijze kamerbediende van Lord Aberdeen, de oude Gaston en verlieten vervolgens het huis.

Het was een buitengewoon fraaie dag in het begin van de lente en zij besloten dus te wandelen.

Zij liepen de Cromwell Street en vervolgens de Regent Street geheel ten einde, tot zij de Oxford Street bereikten, een van de drukste verkeerswegen van Londen en sloegen toen rechts af.

Honderd meter verder stonden zij stil voor een zeer groot gebouw van grijze steen met een hoge koetspoort, op welk eerste en tweede verdieping zich de lokalen bevonden van de Windsor Club, waarvan Lord William Aberdeen de Vice-Voorzitter was.

In de vestibule schoot onmiddellijk een livreibediende op hen toe, die hen ontlastte van hun overjassen en wandelstok, waarna zij de brede trap bestegen.

Op het met marmer bevloerde portaal aangekomen, informeerde Raffles bij de portier van de Club, of Sir Francis Boreham reeds gekomen was.

— Nog niet, Mylord, antwoordde de man.

Raffles en Brand traden binnen en bevonden zich nu in de bijzonder ruime conversatiezaal, weelderig maar toch met ouderwetse deftigheid gemeubeld, overal zware gemakkelijke leunstoelen, een ontzaglijke open haard, waarin nog altijd een vuurtje brandde, ten gerieve van de jichtige, oude heertjes, fluwelen portières voor de deuren en een plafond van eikenhouten balken.

Bij het raam stonden een paar heren zacht met elkaar te praten en wierpen nu en dan een verholen blik op een jonge man, wiens kruin echter reeds een verdachte kaalheid begon te vertonen en die juist met gebogen hoofd en een zeer ontevreden uitdrukking op zijn gelaat, de billiardkamer binnenging, waar op dat tijdstip slechts een enkel billiard in beslag was genomen.

Daargekomen bleef hij, met de handen in de zakken, naar het spel van twee heren kijken, die er niet al te veel van terecht brachten.

Van tijd tot tijd maakte hij dan ook een spottende opmerking, die de spelers nog al scheen te prikkelen.

Ook Brand had de jonge man zien heengaan en zei op zachte toon tot Raffles:

— Dat was Edward Minto, ons nieuw lid. Hij schijnt niet erg in zijn humeur te zijn. En die jongelui daar aan het raam schijnen een weinig de spot met hem gedreven te hebben.

De twee mannen waren het groepje reeds genaderd en hoorden nu, hoe een van de heren zei:

— Minto zal zijn plezier nog wel opkunnen. Stel je voor, het is immers een krankzinnige voorwaarde, welke de oude Shabberweg hem heeft gesteld.

— Zou ik mogen weten, heren, van welke voorwaarde hier sprake is? vroeg Raffles, terwijl hij zich glimlachend tot de spreker wendde.

Deze had zich haastig omgekeerd, op het horen van de stem van de vice-president en antwoordde toen op zachte toon, ofschoon er geen vrees bestond, dat Minto hem op die afstand zou kunnen horen:

— Minto is verbazend slecht gehumeurd, Mylord, zijn oom heeft hem een zeer moeilijke taak op de schouders gelegd, een taak die zo goed als onuitvoerbaar is.

— Wat is het? hernam Raffles. Stuurt zijn oom hem naar de Noordpool, of op het spoor van de dief die de familiejuwelen van de Hohenzollerns heeft gestolen? Moet hij zich naar Centraal-Afrika begeven om zijn oom de schedel van een bosneger te verschaffen? Wil professor Shabberwog, dat zijn neef hem de baard van de profeet bezorgt?

— Wat het dat alles maar, Mylord, hernam de ander lachend. Het is veel moeilijker, zeg ik u. Professor Shabberwog heeft Minto de eis gesteld, dat hij hem zijn diamant en Bibi terug brengt.

— Dat is zeker wel wat heel veel gevergd, zei Raffles met een fijn glimlachje.

— Veel gevergd, Mylord? Wel, het is volkomen onmogelijk. Hij had hem evengoed kunnen verzoeken, de maan van de hemel te plukken. Stel u voor, dat die goede sukkel van een Minto zou slagen, waar de officiële politie reeds nu met de handen in het haar zit.

— Wel, als dat het geval is, dan heeft Minto toch slechts te verklaren, dat hij geen kans ziet, om aan de wens van zijn oom te voldoen, liet nu Brand zich horen.

— Alles goed en wel, mijnheer Brand, maar ik ben nog niet uitgepraat, riep de jonge man uit. Ik sprak van een voorwaarde.

— Wat is dan die voorwaarde?

— Als hij de diamant en de aaprens niet terug bezorgt aan zijn oom, dan

krijgt hij de hand van diens dochter niet.

— Dan zal het voor alle partijen waar, schijnlijk het best zijn, als Minto niet slaagt, zei Raffles kalm. Er doen namelijk geruchten de ronde, volgens welke de bevallige dochter van de professor volstrekt niet op Minto gesteld is. Er schijnt een ander te zijn, wien zij haar hart reeds geschonken heeft; ik weet evenwel niet wie de gelukkige is. In ieder geval hoop ik voor haar, dat Minto niet slaagt; voor zover ik verstand heb van vrouwen, geloof ik wel te mogen zeggen, dat Minto volstrekt geen partij voor haar is. Hij is misschien een heel goede jongen, maar hij past nu eenmaal niet bij haar.

— Dat is juist, Mylord, zei een der andere heren. Ik geloof wel, dat Minto verliefd is op het meisje, maar haar rijkdom legt ook niet weinig gewicht in de schaal. Ik heb mij laten vertellen, dat haar vader haar op zijn minst 300.000 pond meegeeft. En dat is zelfs in de tegenwoordige tijd een heel aardig bedrag.

— Voor Minto veel te weinig, als hij op deze wijze blijft voortgaan, hernam Raffles schouderophalend. Aan die 300.000 pond zou hij spoedig een einde hebben gemaakt. Hij wedt als een dolle, hij speelt hoog, hij heeft zeer kostbare liefhebberijen, die hij wel niet zal willen prijsgeven, neen, vóór alle dingen geloof ik, dat het veel beter zal zijn, als de jonge man het gestolene maar niet ontdekt.

Hij deed een trekje aan zijn sigaret, volgde het rookwolkje met de blik en hernam toen:

— In welke bewoordingen heeft, voor zover gij weet, professor Shabberwog zijn voorwaarde ingekleed?

— O, heel eenvoudig, antwoordde de eerste spreker. Hij heeft verklaard, dat hij zijn dochter ten huwelijk zou geven aan de man, die hem zijn kostbare aap of wat anders mag zijn en zijn reuzendiamant terugbrengt.

— Dat klinkt zeer romantisch, een weinig ouderwets en het is gevaarlijk bovendien, zei Raffles langzaam. Stel

u voor, dat dit algemeen bekend wordt en dat op een goede dag de dief te voorschijn komt en de aap terugbrengt, waaraan hij overigens toch niets heeft, benevens de diamant en de professor verzoekt zijn belofte na te komen. Wie waarborgt de oude heer dan, dat die dief geen doortrapte schurk, geen slecht mens is? En toch zou hij dan gebonden zijn door zijn woord.

— O, dan zou zijn dochter nog altijd kunnen weigeren. Daartoe acht ik haar wel in staat.

— Ik niet. Want als zij sterk genoeg was om te weigeren, dan zou zij ook wel standvastig zijn blijven weigeren, mijnheer Minto tot man te nemen.

En met deze woorden ging Raffles weer verder, met Charles Brand aan zijn zijde.

Zij namen aan de leestafel plaats en wachtten nog een half uur, maar Sir Francis liet zich niet zien. Tegen half één telefoneerde hij, dat hij tot zijn leedwezen verhinderd was.

Raffles maakte een gebaar van ongeduld, toen Brand, die aan het toestel was gekomen, hem deze boodschap overbracht en zei:

— Gelooft Sir Francis, dat ik steeds tot zijn beschikking ben? Men kan wel zien, dat hij zelf niet veel om handen heeft. Het is al vrij laat, wij zullen hier maar blijven lunchen.

Enige ogenblikken later zaten de twee vrienden tegenover elkaar aan een voor twee personen gedekt tafeltje in de vrij slecht bezette eetzaal van de Club.

Toen de kellner het bestelde had gebracht, begon Brand op zachte toon:

— Wat denk je van die voorwaarde van professor Shabberwog?

— Ik kan er niets aan doen, mijn waarde, maar ik vind haar in de hoogste mate immoreel. Welke vader verkwanselt nu op een dergelijke wijze zijn dochter aan de eerste de beste, die hem een aap en een stuk glimmend glas terugbrengt?

— Wacht wat, Edward, dat glimmend stuk glas is dan toch een paar duizend pond sterling waard.

— Al zou het milioenen ponden

waard zijn, vervolgde Raffles. Het hart van een jong meisje, zo heb ik mij altijd verbeeld, moet vrijuit kunnen spreken. Het mag niet veil worden geboden voor alle schatten ter wereld. En het ergste is, dat die professor Shabberwog even koppig is als een mullezel. De man is natuurlijk radeloos over zijn verlies en hij gevoelt het wetenschappelijke verlies waarschijnlijk nog veel erger dan het geldelijke, al is hij dan ook gierig.

— Maar Edward, riep Brand verschrikt uit, als Shabberwog werkelijk op zijn stuk blijft staan, dan zal zijn dochter ten eeuwige dage ongehuwd blijven.

— Misschien, zei Raffles bedaard.

— Misschien? Je wilt toch, hoop ik niet in ernst beweren, dat je in staat zoudt zijn, alleen ter wille van de harte-wens van een jong meisje, dat je volkomen onbekend is, een diamant van zulk een verbazend grote waarde terug te geven?

— Waarachtige liefde weegt op tegen alle diamanten ter aarde, hernam Raffles rustig.

— Je weet heel nauwkeurig hoe ik denk over de wijze welke je toepast om je geld te verschaffen voor al het goede werk wat je verricht. Ik keur die wijze af en dat zal ik waarschijnlijk mijn hele leven blijven doen. Maar dat kan mij toch niet beletten, om het pure krankzinnigheid te noemen, wanneer je een diamant weer uit je handen geeft, die voor die ezel van een Shabberwog niet meer waarde schijnt te hebben dan een keisteen, terwijl jij er honderden gezinnen, die in ellende verkeren, mee zoudt kunnen helpen.

— Je meent geen woord van hetgeen je daar zegt, daarvan ben ik overtuigd. Je gemoed is heel wat zachter dan het mijne en je bent, zonder het misschien zelf te weten, letterlijk verslaafd aan romantiek. Jij zelf zou waarschijnlijk geen ogenblik aarzelen, die diamant weg te schenken, als je er laten wij zegen, een mensenleven mee zou kunnen redden.

— Laten wij er maar niet verder over

spreken. Wanneer wil je dat ik de diamant ga terugbrengen?

— Hoho! zó ver zijn we nog niet, her-
nam Raffles glimlachend. Vergeet niet,
ik slechts theoretisch de zaak behandeld
heb. De praktijk kon natuurlijk wel
eens anders uitlopen. Om te beginnen
weten wij niet eens of de kleine Lucile
haar keuze al elders gevestigd heeft en
wie dan de gelukkige is, die haar liefde
heeft weten te verwerven.

— Waarom zeg je «de gelukkige»?

— Omdat ik het meisje tamelijk goed
ken en haar van nabij heb kunnen ga-
deslaan. Het is een fris, ongekunsteld,
jong ding, met een hart van goud. Ik
ben haar enige malen tegen gekomen
op mijn zwerftochten door de armoedige
wijken van Londen en zij deed daar
hetzelfde werk als ik.

Hoofdstuk VI

ONVOORZIENE VERWIKKELINGEN

Er waren een paar dagen verlopen sedert de stoutmoedige roof van de diamant en nog altijd was er niet het minste spoor van de daders gevonden.

Scotland Yard was ijverig in de weer, maar zelfs de bekwaamste detectievels zagen volstrekt geen kans naar het scheen, enig licht in de zaak te brengen.

Edward Minto had zelf ook een advertentie geplaatst, die hem heel wat gekost had en waarin hij 500 pond uitloofde aan iedereen, die hem enige inlichtingen kon verschaffen betreffende de diefstal.

En op de avond van de vierde dag had hij met die advertentie een succes, dat zeker wel niemand zou hebben verwacht...

Het was omtrent acht uur in de avond, toen hij, een weinig bleek, aanbelde aan de deur van het huis van professor Shabberwog.

Het was Joseph Bunbury, die toevallig dicht bij de deur stond en juist zijn hoed had opgehangen, die de deur voor hem opende.

De beide jongelieden keken elkaar een ogenblik zwijgend en allesbehalve vriendelijk aan en toen vroeg de bezoeker:

— Is oom Edmund thuis, Bunbury?

— Ja, hij is in zijn studeerkamer. Wou je hem spreken?

— Aanstonds! Ik geloof dat ik hem goede tijding kan brengen.

Er voer een schok door het lichaam van Bunbury, toen hij de triomfantelijke uitdrukking op het gelaat van Minto zag en zijn ogen dwaalden onwillekeurig naar het valies dat Minto stevig in

de hand hield, als vreesde hij, dat het voorwerp hem zou worden ontrukkt.

— Des te beter, zei hij.

Hij trachtte het op een opgewekte toon te zeggen, maar zijn stem klonk hees.

Hij ging naar zijn eigen kamer, die gelijkvloers was gelegen en Minto besteeg de trap. Halverwege kwam deze Lucile tegen. Het meisje zag er neerslachtig uit en zij scheen nauwelijks notitie te nemen van de bezoeker en toch kon zij er wel zeker van zijn, dat hij er stellig niet in slagen zou, de diamant en de aapmens terug te vinden.

Maar wat hielp haar dat, als de man van haar keuze er evenmin kans toe zag?

Zij knikte hem slechts even toe en daalde de trap verder af, terwijl hij naar boven ging.

Er lag een gloed van felle hartstocht in de meestal zo fletse ogen van Minto, toen hij haar even nakeek en toen bromde hij tussen de tanden:

— Ik moet en ik zal je bezitten, trotse dame!

Hij ging verder en klopte aan op de deur van de werkkamer van zijn oom. Hij kreeg geen antwoord en trad dus ongevraagd binnen. Shabberwog zat voor zijn grote schrijftafel, de beide pezige handen tot vuisten gebald rustend op het blad van dit meubelstuk, het hoofd een weinig op de borst gebogen en schijnbaar in slaap gezonken of in gedachten verdiept.

Maar hoe zeer was die zeergeleerde heer in die weinige dagen veranderd.

De teleurstelling en de woede hadden

zijn gelaat doen vermageren en het was alsof zijn gestalte zich nog meer gebogen had. Hij keek nauwelijks op, toen hij de schreden van de binnentredende hoorde en wees met een onverschillig gebaar naar een stoel, toen hij zijn neef herkend had.

Minto had zijn hoed op een stoel geworpen en zat nu dicht bij het schrijfbureau, met de kleine handtas op zijn knieën, terwijl hij zijn oom aandachtig aankeek.

Het gelaat van de jonge man was even bleek als dat van de professor en hij scheen buitengewoon zenuwachtig te zijn.

Toen Shabberwog bleef zwijgen, begon Minto na enige malen te hebben gekucht:

— Ik ben hier gekomen, oom, voor de bekende zaak. Ik geloof, neen, ik weet zeker, dat ik u gewichtige mededelingen kan doen, die licht in de zaak brengen.

Professor Shabberwog had met een ruk zijn hoofd naar zijn neef toegewend en er kwam meer leven in zijn doffe ogen. Zijn neusvleugels begonnen te trillen, hij kwam half in zijn stoel overeind en toen kwam het haperend over zijn lippen:

— Wat... wat wil je zeggen? Wat bedoel je? Weet je iets van Bibi, van de diamant?

In plaats van te antwoorden opende Minto zijn tas, nam er een in vloeipapier gewikkeld voorwerp uit, ter grootte van een kindervuist en legde dat voor Shabberwog op de schrijftafel neer.

Shabberwog greep er met koortsachtig trillende handen naar, deed het vloeipapier van het voorwerp af en slaakte een doffe kreet: vóór hem lag de reuzendiamant!

Maar aanstonds liet de stem van Minto zich horen, die op treurige toon zei:

— Verheug u niet te vroeg, oom, deze steen is vals!

De professor slaakte een kreunende zucht, staarde zijn neef met een verdowaasde blik aan en begon toen met koortsachtige haast naar zijn loupe te zoeken.

Hij vond dit voorwerp in een lade van zijn schrijfbureau en begon de reuzendiamant, waaraan slechts een enkele facette geslepen was, met grote aandacht te onderzoeken.

Na enige ogenblikken liet hij vergrootglas en diamant uit zijn handen op het blad van het schrijfbureau glijden, slaakte een diepe zucht en zei schor:

— Je hebt gelijk, dat ding is nageemaakt! Hoe kom je er aan? Vertel het mij! Maar zeg mij eerst wat er met Bibi gebeurd is, tenminste als je het weet!

— Ik hoop dat u sterk zult zijn, oom en het noodlottige bericht als een man zult weten te dragen; Bibi is naar de eeuwige jachtvelden! De dief heeft hem aanstonds gedood, zodra hij hem niet nodig had. Hij wist niet, wat hij met het dier moest aanvangen.

Professor Shabberwog was zijn stoel opgesprongen en liep handenwringend heen en weer, terwijl hij jammerend uitriep:

— Bibi dood! Mijn arme, lieve Bibi! Een aapmens uit duizenden! Ik overleef het niet; die slag is te zwaar!

— Draag het als een man, oom, hernam Minto, terwijl hij de professor bemoedigend op de schouder klopte. U kunt immers nog wel eens naar Java gaan en een tweede bosmens zoeken.

— Je praat als een gek, Edward, riep de professor toornig uit. Denk je soms dat de aapmens daar even talrijk zijn als de bobbies in Londen? Denk je dat je er op iedere straathoek een tegenkomt? En zeg mij nu hoe je dit alles weet.

— Zult gij uw belofte gestand doen, oom?

— Ik heb maar één woord, antwoordde de professor kortaf.

— Daaraan twijfel ik niet! Maar... Bibi is dood en de diamant is vals. U weet wel, oom, dat ook ik een advertentie in vele bladen heb gezet, waarin ik informaties over de zaak vroeg. Welnu, het is nauwelijks twee uur geleden, dat zich een bezoeker bij mij liet aandienen. Toevallig at ik thuis en de butt-

ler vroeg mij of ik iemand kon ontvangen, die er uitzag als een werkman, of eigenlijk als een zwerver en die dringend verzocht mij een ogenblik te mogen spreken, in verband met de advertentie, zoals hij zei. Ik aarzelde natuurlijk geen ogenblik, maar beval de butler, de bezoeker bij mij te laten.

Minto wachtte een ogenblik, keek zijn oom van terzijde aan, die recht voor zich uitstaarde en vervolgde toen:

— Het was een breedgeschouderde, ruwe kerel, die ik in mijn kamervertrek vond, een jaar of veertig en blijkbaar sterk als een stier. Hij had een pakje in de hand, dat hij met een verachtelijk gebaar voor mij op de tafel neerlegde en terwijl ik hem nieuwsgierig aankweek, liet hij zich ongevraagd op een stoel neervallen en begon te spreken. Hij verklaarde mij ronduit, dat hij de diefstal had gepleegd, daarbij geholpen door een medeplichtige, wiens taak echter van ondergeschikt belang was geweest: hij had de apen huid vervaardigd en geholpen om de aapmens te bedwelmen en uit het hok te halen. De diefstal was uitstekend geslaagd, maar enige dagen geleden was de dader tot de verrassende ontdekking gekomen dat de diamant vals was.

— Dat is onzin! De steen was zo echt als het maar kon! Nog de dag te voren, wat zeg ik, op dezelfde dag van mijn lezing hebben wel acht of tien juweliërs de steen, waar ik bij was, bekeken!

— Het spijt mij, oom en ik ben overtuigd, dat de juweliërs goed hebben geoordeeld maar dan moet de steen daarna verruild zijn tegen een nage maakten.

— Als dat zo was, Edward... dan...

De professor voltooide de zin niet maar keek zijn neef zwijgend en doorringend aan, als om op diens gelaat te lezen, wat er in hem omging. Toen barstte Shabberwog uit:

— Neen, dat kan ik toch niet van hem geloven. Daartoe acht ik hem niet in staat. Hij heeft mij jarenlang trouw geëdiend, hij heeft de grootste gevaren met mij gedeeld en hij zou...

— Ik wil er u opmerkzaam op maken,

oom, dat ik volstrekt geen naam genoemd heb, viel Minto hem haastig in de rede.

— Breng mij die man hier! Ik wil met hem spreken!

— De man waagt zich liever niet in het hol van de leeuw, oom. Hij is haastig vertrokken zodra ik hem mijn 500 pond betaald had. Hij is natuurlijk bevreemd voor straf en zal zich wel niet meer vertonen.

— Ik waarborg die kerel straffeloosheid. Je zult je toch zijn adres wel hebben laten geven?

— Dat heb ik en ik hoop dat het klopt

— Dan ga ik naar die kerel zoeken!

— Waarom eigenlijk, oom, u gelooft me toch zeker wel?

— Als dat andere waar is, dan geloof ik niemand meer op de wereld, mij zelf niet eens, riep professor Shabberwog op bittere toon.

— Nu, dan hoop ik oprecht, dat wij er in zullen slagen, de man terug te vinden, want ik wil niet dat gij zult denken, dat er hier bedrog in het spel is!

— Waarom heeft die ellendeling Bibi gedood? Het ware toch voldoende geweest, als hij het arme schepsel gedurende enige uren had opgesloten?

— Hij verklaarde dat de aapmens zeer woest was geworden en hem had aangevallen, zodat hij wel genoodzaakt was zich te verdedigen. Hij liet mij zelfs een diepe wonde zien, die het dier hem met zijn tanden had toegebracht.

— Waar heeft hij Bibi gelaten? Ik wil althans het lijk terug hebben, riep professor Shabberwog op woeste toon.

— Ook dat zal wel onmogelijk zijn, oom. De kerel verzekerde mij, dat hij laat in de nacht het lijk van de aap in zijn eigen auto, hij is eigen taxi ondernemer, heeft gestopt en er mee naar de Theems is gereden, buiten Londen, waar hij de aap een zware steen om de hals heeft gebonden en hem vervolgens in het water heeft geworpen.

— Dan moet hij mij de plek aanwijzen, ik zal laten dreggen, ik moet het geraamte hebben en ik wil Bibi laten opzetten.

— Gij kunt doen wat gij wilt, oom. Ik zou echter niet al te veel ruchtbaarheid aan de zaak geven; onze naam is al genoeg in opspraak gebracht.

— Ik zou niet weten waardoor. Men heeft mij bestolen en je kent mij niet, als je denkt, dat ik het er bij laat.

— Ook ten koste van een schandaal?

— Ten koste van alles! Als mijn boos vermoeden bewaarheid mocht worden, wat de hemel verhoede, dan zal ik met alle gestrengheid optreden, ook al zou het mij nog zoveel kosten.

— Het zal niet te bewijzen zijn, oom.

— Dat kunnen wij afwachten.

— U wilt dus Scotland Yard er inmengen?

— Zonder twijfel!

— En gelooft u dat men er daar in zal slagen, de waarheid omtrent de steen aan het licht te brengen?

— Je hebt niet met een gek te doen, hernam de professor korzelig. Ik ben een geleerde, maar ik ben nog niet seniel. Je kunt het gerust aan mij overlaten.

Op dat oogenblik werd de deur geopend en Bunbury trad binnen. Hij was buitengewoon bleek, maar schijnbaar volkomen kalm en zei:

— Excuseer mij, professor, als ik ongevraagd binnentreed, maar ik heb onwillens een gedeelte van het gesprek gehoord. Laten wij dus liever maar aanstonds tot een verklaring komen!

Hoofdstuk VII

WAARIN DE DEUGD BELOOND WORDT!

De beide mannen in het vertrek bleven Bunbury, die zo juist was binnentreden, een oogenblik zwijgend aanstaren en toen begon professor Shabberwog:

— Je weet dus waar het om gaat, Bunbury, wij hoeven er niet veel woorden meer aan te verspillen. De steen, dien je hier op tafel ziet liggen is vals, daaraan valt niet te twifelen.

Bunbury nam het voorwerp in zijn handen, beschouwde het enige tijd aandachtig en legde het toen weer neer met de woorden:

— De steen is inderdaad vals, professor.

— Was hij echt, Bunbury, op de ochtend van de dag, waarop ik mijn lezing hield?

— Om twee uur in de namiddag waren er nog juweliers om de steen in mijn bijzijn te bezichtigen en toen was hij echt, dat zweer ik.

— Welnu, Bunbury, verklaar het mij dan hoe het mogelijk is, dat een diamant, die om twee uur echt was, om acht uur en zelfs nog vroeger eensklaps vals zou zijn geworden.

— Ik kan het mij volstrekt niet voorstellen, professor, antwoordde de jonge man op doffe toon. Ik heb, zodra de juweliers vertrokken waren, de diamant rechtstreeks naar ditzelfde vertrek gebracht, waar uw brandkast staat. Gij hebt trouwens zelf gezien, dat ik er mee binnenkwam en eigenhandig de steen in uw brandkast wegsloot, waarop ik u de sleutel weer teruggaf. Toen ik om half

zeven u weer om de sleutel kwam vragen, bevond de steen zich op dezelfde plaats en van dat ogenblik af heb ik hem altijd bij mij gehad.

— Het is dus een uitgemaakte zaak, Bunbury, dat niemand dan wij beiden iets met de diamant uitstaans hebben gehad, tussen twee en acht uur.

— Ik begrijp het, professor, antwoordde de secretaris op heese toon. Gij zegt het nog niet ronduit, maar gij beschuldigt er mij van een imitatie van de kostbare diamant te hebben gemaakt, in de stellige overtuiging, dat gij daar toch niets van zoudt merken. En gij wilt zeggen, dat er wellicht niets van aan het licht zou zijn gekomen, wanneer niet toevallig een schurk dezelfde avond met list zich van de diamant had meester gemaakt. Nietwaar, dat wildet gij zeggen?

Shabberwog zweeg en boog het hoofd.

Wat Minto betreft, deze had zich afgewend en bekeek schijnbaar met aandacht de titels van de wetenschappelijke werken in een der reusachtige boekenkasten, die langs de wand stonden.

Gedurende enige seconden bleef het stil in het vertrek. En in die stilte vielen de woorden van professor Shabberwog:

— Je zult wel begrijpen wat mij te doen staat, Bunbury?

— Ik begrijp het volkomen, professor, antwoordde de jonge man op snijdende toon. Gij verdenkt mij, gij cijfert een zestal jaren van onverflauwde ijver in uw dienst weg, gij miskent mijn karakter en nu zult gij aanstonds de politie opbellen. Het is mij wel. Ik kan het u natuurlijk niet beletten en ik beklaag u alleen maar, omdat gij op zulke losse gronden een man durft verdenken, die het een geluk heeft geacht, u behulpzaam te mogen zijn bij uw werk en die... uw dochter hartstochtelijk lief heeft. Nu wéét gij het! En doe nu maar wat gij wilt!

— Dus ook dat nog? Terwijl je wist, dat ik de hand van mijn dochter aan mijn neef had toegezegd? Jij alleen, Bunbury, hebt het beheer over de diamant gehad, je weet dat ik altijd tevreden

over je ben geweest, maar thans heb ik mijn plicht te doen! Alles zal zo stil mogelijk behandeld worden, zolang het enigszins mogelijk is!

— In stilte? Achterbaks? riep Bunbury op woeste toon. Neen, professor, in het volle daglicht met deze zaak! Geen omwegen, geen geheimzinnigheden.

Met één sprong was hij bij de schrijftafel en rukte de hoorn van de haak.

— Met Scotland Yard, juffrouw! riep hij bleker dan een laken. Dank u! met wie spreek ik? Met inspecteur Sullivan? Des te beter! Ik verzoek u onmiddellijk met een sergeant naar de woning van professor Shabberwog te komen! Waarom? Omdat de professor mij verdenkt, de gele diamant te hebben gestolen! Haast u wat, als ik u verzoeken mag!

Nog dezelfde avond werd de werkkamer van Joseph Bunbury in het huis van de professor, zowel als zijn particuliere woning, een paar kamers in het huis van zijn moeder, zeer nauwkeurig door de politie doorzocht, die evenwel niets kon ontdekken, ofschoon zij geen hoekje of gaatje oversloeg.

En om elf uur in de avond werd Bunbury gevankelijk weggevoerd, om door de politierechter aan een eerste verhoor te worden onderworpen.

Omstreeks tien uur in de ochtend van de daarop volgende dag werd er door een kruier een briefje afgegeven aan de woning van professor Shabberwog, hetwelk aan de hooggeleerde heer gericht was.

Het adres was met een fijne hand geschreven en met duidelijke woorden stond in een hoek het woord « Zeer dringend ».

De professor wilde het eerst onverschillig terzijde werpen, maar maakte het open op aandringen van zijn zuster, die zich juist in het vertrek bevond. En tot zijn grote verbazing las hij het volgende:

« Professor Shabberwog wordt in zijn

eigen belang, dat van zijn dochter en dat van de heer Bunbury vriendelijk, maar met de grootste aandrang uitgenodigd, zich onmiddellijk te begeven naar de hoek van Regent Park en Oxford Street, waar een groene limousine met een chauffeur in groene livree achter het stuurwiel hem zal wachten. Deze auto zal hem brengen naar een plek, waar men hem zeer belangrijke mededelingen zal doen aangaande de diamant en Bibi. Schrijver dezes zou er bijzonder veel waarde aan hechten, wanneer de professor zich zou willen doen vergezellen van mejuffrouw Lucile en vooral van zijn neef Edward Minto. Hij moet er echter met de grootste beslistheid op aandringen, dat aan geen van beiden de reden van deze autorit uiteen wordt gezet. In afwachting van uw komst. — R. »

Professor Shaberwog sprong met een heftige beweging op, zodat hij het tafellaken van de ontbijttafel meesleepte, met de helft van hetgeen er opstond en schreeuwde :

— De auto en Lucile ! Vluc wat ! Wat sta je me als een schaap aan te kijken, Sophie ! Heb je plotseling het verstand verloren ? Spreek ik niet duidelijk genoeg ? De auto en Lucile, Lucile en de auto ! Maak nu dat je weg komt, anders word ik dol !

Tante Sophie vluchtte verschrikt het vertrek uit, niet anders menende, of haar broeder had inderdaad een aanval van verstandsverbijstering te doorstaan.

Maar vijf minuten later stond toch de auto voor de deur en Lucile kwam het vertrek binnen, bezig haar hoed op te zetten en zeer verbaasd.

— Wat vertelt tante Sophie mij toch, papa ? vroeg zij. De goede ziel lijkt wel haar verstand te hebben verloren.

— En ik zal haar voorbeeld volgen, als je nog één woord zegt, riep Shaberwog uit. Vraag niets en gehoorzaam, dar is alles wat ik nodig heb ! Ben je klaar ? Ga dan mee !

En de professor stormde het vertrek uit, op de voet gevolgd door Lucile, die er niets van begreep, maar die was aan-

gestoken door de opgewonden toestand van haar vader.

De professor greep als het ware in de vlucht een versleten alpinomutsje van de kapstok, welk hoofddeksel hij gebruikte, wanneer hij in de tuin ging, drukte het op zijn hoofd, vloog naar buiten en schreeuwde de chauffeur toe :

— Naar het huis van mijn neef ! En rijd wat je rijden kunt !

Hij sprong in de auto, trok het portier dicht, maar boog zich dadelijk weer naar buiten en gilte tot de chauffeur, die de motor al ingeschakeld had :

— Wacht even, Henry, ik vergeet mijn dochter !

Inderdaad kwam Lucile nu pas ademloos het huis uitvliegen en een ogenblik later, plofte zij naast haar vader neer, geheel ontsteld nog en niettemin beziel met een voorgevoel, dat haar hartje onstuimig deed kloppen, maar waarvan zij zich de aard volstrekt niet kon begrijpen.

De auto stooft weg en hield een kwartier later stil voor een fraai huis in de Exeter Street, waarvan Minto de gehele tweede verdieping bewoonde.

Professor Shaberwog opende het portier nog vóór de auto geheel stilstond, sprong er uit en riep de chauffeur toe :

— Wachten totdat ik terug kom !

Hij ijlde het huis binnen en had bijna de zwaarlijvige buttler van zijn neef, Hudson geheten, onderstboven gelopen.

— Mijn neef thuis, Hudson ? vroeg de professor ademloos.

— Mijnheer zit aan het ontbijt, antwoordde de buttler. Ik zal u aandienen, professor !

— Niet nodig, man ! riep Shaberwog uit en hij duwde de buttler op zij, met meer kracht dan men van hem verwacht zou hebben, liep een brede gang teneinde, rukte een deur open, zag zijn neef aan de ontbijttafel zitten en vldog op hem toe.

Hij vatte de verdwaasde jonge man bij de arm, trok hem overeind en riep hem toe :

— Ga dadelijk met mij mee, er is goed nieuws, geloof ik ! Ik heb een auto, Lucile zit er al in. Kijk niet als een

dwaas, maar neem je hoed, daar ligt hij! Neen, vraag niets, maar volg me!

En vóór zijn neef iets had kunnen zeggen of tegenstand had kunnen bieden had hij hem zijn hoed op het hoofd gedrukt en trok hem met zich mee de trap af naar de wachtende auto. Hij rukte het portier open en duwde de jongen in het rijtuig.

Professor Shabberwog riep de chauffeur toe:

— Rijd als de duivel naar Regent Park, op de hoek van Oxford Street!

En daarop sprong hij in de auto. De rit duurde slechts vijf minuten en Minto had dus geen gelegenheid veel vragen te stellen, waarop hij trouwens geen antwoord kreeg.

De auto stopte en alle drie stapten uit. De professor keek even rond en zag op nauwelijks tien passen afstand een grote, donkergroene limousine staan, achter welker stuurwiel een zwaargebaarde chauffeur in een groene livree zat.

— Rijd maar terug, Henry, zei hij tot zijn chauffeur.

Daarop nam hij zijn dochter en zijn neef bij de arm, liep met hen over het trottoir en ging recht op de auto toe.

De chauffeur wendde slechts even het hoofd om, keek de professor aan en zei slechts:

— Instappen als u belieft, professor.

Zonder zelfs te vragen wat het doel van de rit zou zijn, stapte de professor in de auto en trok de tegenstribbelende Minto, die wel wat ongerust begon te worden, met zich mee, terwijl hij Lucile voor zich uitduwde.

De auto stootte vooruit en hield ongeveer twintig minuten later stil voor een huis in de Victoria Street.

De deur vloog open en daar verscheen een heer met een sneeuw witte baard, die hem tot op de borst reikte, die snel over het trottoir liep, het portier van de auto opende en met een uitnodigend gebaar het drietal liet uitstappen.

Hij voerde hen het huis binnen en de huisdeur viel achter hen dicht.

En zó snel was dit alles in zijn werk gegaan, dat het drietal naderhand onmogelijk had kunnen zeggen voor welk huis de groene auto had stilgestaan, ja, zij wisten zelfs ternauwernood de straat.

De man met de witte baard maakte een kleine buiging voor professor Shabberwog en zei minzaam:

— Ik begroet in u een soort collega, professor. Ik ben Brown, ontdekkingsreiziger van beroep.

— Hebt u mij het briefje geschreven? vroeg Shabberwog, ten zeerste verbaasd.

— Ik was zo vrij, professor!

— Wilt u mij zeggen, wat het te betekenen heeft?

— Ik zal het u niet zeggen, ik zal het u tonen! gaf Brown ten antwoord. Wees zo goed, mij te volgen. Ja, gij ook, mijnheer Minto. Ik ben vast overtuigd, dat hetgeen ik u zal laten zien, in de hoogste mate uw belangstelling en misschien ook nog wel een andere gevoelsbeweging zal gaande maken.

Hij maakte een uitnodigend gebaar in de richting van een vrij brede gang en ging toen zijn bezoekers voor naar een zware, eikenhouten deur.

Hij opende deze, draaide een schakelaar om en het licht van een elektrische lamp bescheen een stenen trap, die naar een kelder scheen te voeren.

— Moeten wij die trap af? vroeg Lucile, meer verbaasd dan beangst, want de man met de witte baard had een vriendelijk, vertrouwen inboezemend gelaat.

— Als ik u verzoeken mag, Miss, zei Brown glimlachend. Gij zult u de tocht niet beklagen, daarvan ben ik zeker.

En hij begon de trap af te dalen, terwijl de anderen hem volgden.

De trap voerde inderdaad naar een ruime, vrij hoge kelder, die aan het ene einde werd afgesloten door een groen gordijn.

Achter dat gordijn was een zonderling gerucht hoorbaar, dat plotseling het bloed naar het gelaat van de professor joeg.

Met een paar stappen was Brown bij

het gordijn en sloeg het met een snelle beweging terzijde.

Een driedubbele kreet, een kreet van innige blijdschap, van verbazing en van woede werd hoorbaar, want daar stond een ruime kooi en in die kooi sprong Bibi vrolijk heen en weer en strekte zelfs zijn harige armen onder een luid geknor naar professor Shabberwog uit.

En de oude professor wankelde op de kooi toe, viel er voor neer op zijn knieën, greep de handen van de aapmens en begon die, snikkend van vreugde en aandoening, te schudden, alsof hij een uit de dood herrezen broeder begroette.

Minto echter wierp een sombere blik op de man met de witte baard en liet een gesmoorde vloek horen.

— Dat is mijn eerste verrassing en nu komt de tweede, zei Brown zeer kalm. Sta op, professor, over een paar uren hebt gij uw Bibi weer in uw bezit. Volg mij, als ik u verzoeken mag.

De professor kon zich slechts met moeite losscheuren van zijn lieveling, maar hij volgde toch, met een betraand gelaat en nog bevend van vreugde, de zonderlinge gids, die het drietal vooring naar een eenvoudig gemeubeld vertrek gelijkvloers.

Hij trad op een klein, fraai bewerkte kast toe, dat op een ronde tafel stond, opende het en nam er een voorwerp uit hetwelk hij de professor ter hand stelde.

— De helft van uw diamant, professor, zei hij lakoniek. Zij is nog niet geslepen, zoals gij ziet. Ik zal zo vrij zijn, de andere helft zelf te behouden, bij wijze van souvenir en ook om mij schadeloos te stellen voor alle moeite, die ik gehad heb.

De professor keek stom verwonderd naar zijn halve diamant, die met grote bekwaamheid van de reusachtige steen was gekloofd, maar Brown vervolgde rustig:

— Ik behoef u nu zeker niet meer te zeggen, wie werkelijk de dief was. Ik was het, ik, John Raffles. Neen, schrik

niet gij hebt volstrekt niets van mij te duchten. Integendeel, ik wilde u slechts behulpzaam zijn. Wat ik u verzoeken mag, mijnheer Minto, hoor mij vooral tot het laatste aan en beweeg u niet vóór ik u er verlof toe geef, of het zou u bitter berouwen. Gij schijnt niet geweest te zijn voor wie wij u allen hielden; een nutteloze leeghoofd, een verkwister en een sul. Gij zijt erger, gij zijt een laffe schurk en het doet mij goed, dat ik u dat in uw gezicht kan zeggen. Gij hebt met uw geld een arme kerel omgekocht, die de rol van dief moest vervullen, gij hebt de steen nageemaakt, of laten namaken en gij hebt Bunbury wel niet met zoveel woorden beschuldigd, maar gij hebt het dan toch toegelaten, dat een gevaarlijk medemin naar naar de gevangenis wordt gebracht. Wat zegt gij daarvan, professor?

— Ik zeg niets, mijnheer Brown, maar...

Een bliksemsnelle beweging en kletsend viel de hand van de oude geleerde op de bleke wang van zijn neef neer.

— Dat is zeker wel voldoende, zei hij eenvoudig.

— Ruimschoots, professor, zei Raffles glimlachend. Hij is en blijft helaas familie van u, ik zou het hierbij maar laten, als ik u was. De kerel is genoeg gestraft door het mislukken van zijn plannen. Neen, mijnheer Minto, niet wegsluipen, gij begrijpt wel, dat ik er niet op gesteld ben, dat gij snel de politie gaat waarschuwen om mij hier in te rekenen. Professor, berg nu uw halve diamant goed op, volg mijn raad, laat hem slijpen, verkoop hem en schenk de opbrengst als bruidschat aan dit allerliefste meisje, dat een man als Bunbury, die gij zo zwaar miskent hebt, ten volle verdient. En volg mij nu, als ik u verzoeken mag, wij vertrekken.

Weer ging hij de volkomen verblufte bezoekers voor, door een paar gangen, tot bij een deur, die toegang bleek te geven tot een smalle, volkomen verlaten zijstraat.

Daar stond een taxi te wachten en de chauffeur hield het portier open.

Glimlachend begeleidde Raffles het drietal naar de auto en herhaalde nog eens, alvorens het portier te sluiten:

— Over twee uren zal Bibi in zijn kooi voor de deur van uw huis worden neergezet, professor, nauwkeurig over twee uur, denk er om. En nu vaarwel, begeef u maar dadelijk naar Scotland Yard, zodra mijn vriend de chauffeur

u in vrijheid zal hebben gesteld, wat over een half uur het geval zal zijn. Naar een nummer van de auto behoeft gij niet te kijken, want dit voertuig ziet er wel uit als een taxi, maar het is er geen.

Hij trad terug en in snelle vaart reed de auto weg bestuurd door de vaste hand van Charles Brand.

~~~~~

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Oosters Bloed

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2033. — Professor Shirley 2034. — De Kit van Wong Li 2035. — De Gewaande Radjah 2036. — De Geheimzinnige Tempelstad 2037. — De Duivels van de Gele Zee 2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi 2039. — Vijftig tegen één 2040. — Ilona, de avonturierster 2041. — De Kelder des Doods 2042. — De onverwachte terugkeer 2043. — Rode Bill krijgt een lesje 2046. — Het Juweel van Prins Omar 2047. — Gevaarlijk spel 2048. — Het Goud van de Metropolitanbank 2049. — De Bende van Myra Bonati 2050. — Merry-Kid de verklikker 2051. — Het Verlaten Slot 2052. — De Riolen van Parijs 2053. — Rovers en Verraders 2054. — Een documentenjacht 2055. — De Verijdelde Ontvoering 2056. — Liefde, Paarden en Bandieten 2057. — Een Mislukte Samenzwering 2058. — De Kooi des Doods 2059. — Jacht op Fortuin 2060. — De Gouden Wisselbeker 2061. — Een Fatale Vrouw 2062. — Een moderne Blauwbaard 2063. — Een Geheimzinnige Moord 2064. — Een Spaans Drama 2065. — Een merkwaardige diefstal 2066. — Spoken op Marshy Manor 2067. — Chantage en Hypnose 2068. — De Lokstem van het Goud 2069. — Het Geheim van de Boekenkist 2070. — Het Revolutie Complot 2071. — Het Verlaten Huis 2072. — Het Spel met de Dood 2073. — Het Verstoorde Feest 2074. — Russisch Goud 2075. — Een Moderne Robinson 2076. — De Moord in Fenchurch Street 2077. — Het Vioolwonder 2078. — De Raadselachtige Moord 2079. — Een Avontuur in China 2080. — De Verborgen Schat 2082. — De Bende van de Gouden Ster 2083. — Sensatie in de Opera 2084. — De Folterkelder 2085. — De Bedrieger bedrogen 2086. — De Geheimen van Parijs 2087. — Speelzucht en Misdaad 2088. — De Diamanten Spin 2089. — Een duivelse Uitvinding 2090. — Parijse Autobandieten 2091. — Het Trio Desmond 2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd 2093. — Als het Goud lokt 2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten 2095. — Wie was de Derde Man? 2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim 2097. — De Ontvoerde Diplomaat 2098. — Rumoer om de Derby 2099. — Gevaren van de Wereldstad 2100. — Moderne Piraten 2101. — Het Filmkasteel 2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt 2103. — Een Onderaards Drama 2104. — De Verzonken Metropolis 2105. — De Vreemde Chauffeur 2106. — De Moord in het Cabaret 2107. — De Negende Steen 2108. — Onraad in Hollywood 2109. — Ossenkop; gang 5 2110. — De Bende van de « De Ratten »	2111. — Het Avontuur in Hollywood 2112. — De Bende van de Gouden Spin 2113. — Irma Sandrina 2114. — In de val gelokt 2115. — Om een kwart miljoen dollars 2116. — De Giftgas-centrale 2117. — Een mislukte ontvoering 2118. — De Verdwenen Kleindochter 2119. — Helicopter-bandiet 2120. — De Verraderlijke Huisknecht 2121. — Vrouwelijk Lokaas 2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge 2123. — In het Hoi van de Leeuw 2124. — Een Patient verdween 2125. — De Geheimzinnige Liftkoker 2126. — De pseudo uitvinder 2127. — De Zwarte Kaper 2128. — Moderne Schatgravers 2129. — Liefde en Kunst 2130. — De Moord in Kew Gardens 2131. — De Tijdbom 2132. — Antiquiteiten en Liefde 2133. — De Verijdelde Ontvoering 2134. — Drie Hotelratten 2135. — Het Nieuwe Bendehoofd 2136. — De Bloedraad 2137. — Een merkwaardig Duel 2138. — Giftgasbandieten 2139. — Een wanhopige ontsnapping 2140. — De Erfenis der Caraïben 2141. — Het Drama in Cromwell Street 2142. — Het einde van een schurk 2143. — In het barre Noorden 2144. — Misdadige Onschuld 2145. — De Duivel in de Vrouw 2146. — Het Spook van Sévres 2147. — De Dubbelganger 2148. — Onraad op Drummond Hall 2149. — Amor en Juwelen 2150. — Het geheim van de Grot 2151. — Bernadette's Geheim 2152. — Diamanten en Liefde 2153. — Goud onder de Golven 2154. — Het Geheim van de Grafkelder 2155. — De Vrouw in het rood 2156. — Het debuut van Conny Campbel 2157. — Een voordelig zaakje 2158. — Een duivels complot 2159. — De verliefde Juwelier 2160. — Het Raadsel van King Charles Street 2161. — Een Corsicaans Avonturier 2162. — Het Schatkamerelland 2163. — Rumoer in Cromwellstreet 2164. — In het hol van de leeuw 2165. — Waar het avontuur lokt 2166. — De ontvoerde bruidegom 2167. — De onbekende erflater 2168. — De Vishnoc-Tempel 2169. — Onder de Tempelruïne 2170. — De Wraak van de Radjah 2171. — De vreemde Huwelijksmakelaar. 2172. — Duistere Daden. 2173. — De geheimzinnige Bedelaar. 2174. — Bruidstranen en Diamanten. 2175. — De noodlottige gelijkenis 2176. — Vals beschuldigd 2177. — Geel tegen Blank 2178. — Wapens en Goud 2179. — De Aap en het Meisje

IN VOORBEREIDING :

2180. — Oosters Bloed.
 2181. — Jacht op Juwelen.
 2182. — Uit de Dood herrezen.